

รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
Enhancing English Speaking Skills of Graduate Students
At King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang

รศ.ดร.ภัทรพร ธรรมประดิษฐ์

RCH
PE
1131
ภ 375ก

เลขหมู่.....131004
เลขทะเบียน.....
วัน,เดือน,ปี..2..1..1คค..2557

b.12485214
i.....

ได้รับทุนสนับสนุนงานวิจัยจากเงินรายได้ ประจำปีงบประมาณ 2555

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่อโครงการ การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาศาสนาเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
แหล่งเงิน เงินรายได้ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีงบประมาณ 2555 จำนวนเงินที่ได้รับการสนับสนุน 100,000 บาท
ระยะเวลาทำการวิจัย 1 ปี ตั้งแต่ ตุลาคม 2554 ถึง กันยายน 2555

ชื่อ-สกุล หัวหน้าโครงการ และผู้ร่วมโครงการวิจัย พร้อมระบุหน่วยงานต้นสังกัด

รองศาสตราจารย์ ดร.ภัทรพร ธรรมประดิษฐ์
สาขาวิชาศิลปศาสตร์ประยุกต์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาศาสนาเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังที่มีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2554 โดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 35 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และแบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมทางสถิติ สถิติที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และการทดสอบสมมติฐานแต่ละข้อโดยวิธีการทดสอบ t- test แบบ Dependent Sample โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ซึ่งผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ทั้ง 35 คน มีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น หลังจากใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ผลของการวิเคราะห์แบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับผลของคะแนนก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียน กล่าวคือ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ทั้ง 35 คน ประเมินตนเองว่ามีทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น หลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้วยเช่นกัน

Research Title: Enhancing English Speaking Skills of Graduate Students At King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang

Researcher: Assoc. Prof. Dr. Pattaraporn Thampradit

Faculty: Industrial Education, King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang

Department: Language and Social Science Department, Faculty of

Abstract

The purpose of this research was to study the enhancing English Speaking Skills of Graduate Students at King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang (KMITL). By using Simple Random Sampling Method, the sample of this study were 35 KMITL graduate students having low ability in English speaking skill and enrolling the course entitled "Developing English Skills" during the second semester of the 2011 academic year. The research instruments used for collecting data were lesson plan, oral communicative activities, student's self assessment form, and the Pre and Post Tests for evaluating student's speaking skill. The data were analyzed using statistics programs. The statistics used were percentage, arithmetic means (\bar{X}), t-test for Dependent Sample, and One-way Analysis of Variance (ANOVA). The hypothesis testing was set at the 0.05 level of significance. The results were as follows:

1. All 35 graduate students have statistically significant differences in an increase of their English speaking skills at the 0.05 level.
2. The findings from the analysis of the students' self assessment form also support the findings of the students' Pre-Post tests that they have better speaking skill after the course.

กิติกรรมประกาศ

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีความประสงค์เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เพื่อจะใช้ผลการวิจัยให้เกิดประโยชน์สูงสุดทั้งแก่ผู้เรียน ผู้สอน และสถาบันการศึกษา เนื่องจาก ผู้วิจัยมีความเชื่อมั่นว่างานวิจัยนี้จะสามารถเป็นข้อมูล เพื่อใช้ในการปรับปรุงประสิทธิภาพการสอน เช่น การจัดกระบวนการเรียนการสอน และการเสริมสร้างแนวคิดของอาจารย์ผู้สอนในมุมมองด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังได้ในอนาคต

โอกาสนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม ที่ให้ทั้งโอกาสและทุนสนับสนุนในการทำวิจัย ขอขอบพระคุณ ผศ.วรสิริ ธรรมประดิษฐ์ ที่ให้คำแนะนำหลายๆ ประการในการทำวิจัยครั้งนี้ รวมทั้งขอขอบคุณ นายชาญชีพ มากสุข นางสาวระพีพรรณ ไมตรี นางสาวศรัณยู นาโค และนางสาวดารณี สลามเต๊ะ สำหรับความช่วยเหลือในการทำให้งานดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2554 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษด้วยความตั้งใจ

รศ.ดร.ภัทรพร ธรรมประดิษฐ์
ผู้วิจัย

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	II
กิตติกรรมประกาศ.....	III
สารบัญ.....	IV
สารบัญตาราง.....	VI

บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย.....	8
1.3 ขอบเขตของการวิจัย.....	8
1.4 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	9
1.5 ข้อจำกัดในการวิจัย.....	9

บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง / การทบทวนวรรณกรรม.....	10
2.1 การพูดและทักษะการพูด.....	10
2.2 องค์ประกอบของการพูด.....	10
2.3 ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร.....	11
2.4 ระดับความสามารถของทักษะการพูด.....	12
2.5 ระบบการให้คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	13
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	17

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัยและผลการวิจัย.....	21
3.1 วิธีดำเนินการวิจัย.....	21
3.1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	21
3.1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	21
3.1.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	25
3.1.4 การกำหนดค่าของตัวแปร.....	25
3.1.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	25
3.1.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	26
3.2 ผลการวิจัย.....	26
3.2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง.....	27
3.2.2 แบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	27
3.2.3 ผลการวิเคราะห์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ.....	

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 อภิปรายผลการวิจัยและวิจารณ์.....	32
4.1 การอภิปรายผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ก่อนและหลังการเรียนรู้.....	32
4.2 การอภิปรายผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการประเมินตนเอง ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียนรู้.....	33
บทที่ 5 สรุป และข้อเสนอแนะ.....	36
5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	36
5.2 วิธีดำเนินการวิจัย.....	36
5.3 สรุปผลการวิจัย.....	38
5.4 ข้อเสนอแนะ.....	39
บรรณานุกรม	40

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่

1.1 แสดงเกณฑ์การประเมินทักษะการพูด.....	6
3.1 แสดงข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง.....	27
3.2 แสดงผลการประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนการเรียนรู้.....	28
3.3 แสดงผลการประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการเรียนรู้.....	29
3.4 แสดงผลการวิเคราะห์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษาก่อนการเรียนรู้.....	30
3.5 แสดงผลการวิเคราะห์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษาหลังการเรียนรู้.....	30
4.1 แสดงภาพรวมของผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาก่อนและหลังการเรียนรู้.....	32
4.2 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษในแต่ละองค์ประกอบ ที่ใช้วัดทักษะการพูดของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาก่อนและหลังการเรียนรู้.....	33
4.3 แสดงผลการเปรียบเทียบการประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการเรียนรู้.....	34

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมโลกาภิวัตน์ทำให้ประเทศต่าง ๆ เชื่อมโยงเข้าด้วยกันกลายเป็นสมาคมโลก การเชื่อมโยงนี้มีความสัมพันธ์กันในทุกด้าน ทั้งด้านการถ่ายเทข้อมูลข่าวสาร องค์ความรู้ ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม เศรษฐกิจการค้า และการคมนาคมขนส่ง นอกจากนี้การที่ประเทศไทยเป็นสมาชิกของภาคีอาเซียน (Asian Chamber) ยิ่งทำให้เกิดการตื่นตัวในการพัฒนาทักษะภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งเป็นสื่อกลางสำคัญในการสื่อสารในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา การค้าการลงทุน การท่องเที่ยวต่าง ๆ การท่องเที่ยว ตลอดจนการใช้ในชีวิตประจำวัน แม้ว่าปัจจุบันจะมีภาษาต่างประเทศอื่น ๆ เข้ามามีบทบาทมากขึ้น เช่น ภาษาจีน ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น แต่ภาษาอังกฤษยังคงเป็นที่ยอมรับและนำมาใช้เป็นภาษากลางของคนทั่วโลก ภาษาอังกฤษจึงมีบทบาท และเป็นตัวจักรสำคัญที่จะช่วยให้ประเทศไทยพัฒนาได้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก (เกรียงศักดิ์ นพวิบูรณ์, 2550) นอกจากนี้การนำประเทศไปอยู่สังคมโลกาภิวัตน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาคีอาเซียน นักศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง เพื่อนำเทคโนโลยีและวิทยาการสมัยใหม่ ซึ่งเป็นองค์ความรู้ ข้อมูลในแขนงต่าง ๆ มาสนทนา อภิปราย เจาะต่อรอง สอบถาม หรือโต้แย้ง เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อเท็จจริงเพื่อนำไปใช้ในการศึกษา การงานอาชีพ เพื่อพัฒนาตนเอง ตลอดจนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไทย (Grabe & Stoller, 2001; กาญจนา ปราบพาล, 2530; ภัทรี รัตนมณฑ, 2545) ถ้านักศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ดีก็จะช่วยพัฒนาให้องค์กรก้าวทันกับความเจริญสามารถแข่งขันกับธุรกิจอื่นได้อย่างเต็มภาคภูมิ (เด่นพงษ์ โชติสวัสดิ์, 2548; สนอง วงศ์ประเสริฐ, 2534; กิติมา พิมพ์พิสุทธิ, 2532)

ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่ามาตรการที่สำคัญและจำเป็นอย่างหนึ่งที่จะทำให้ศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาก้าวไกลสู่ความสำเร็จทั้งในชีวิตการเรียนและการประกอบอาชีพในอนาคตได้ คือการสร้างองค์ความรู้ให้กับนักศึกษา โดยการเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้สูงขึ้น เพื่อให้ นักศึกษาสามารถใช้ศักยภาพและประสิทธิภาพทางภาษามาช่วยยกระดับขีดความสามารถในการทำงานตลอดจนมาเป็นกลไกในการขับเคลื่อนการทำงานให้ประสบความสำเร็จได้

1.1.1 ความหมายและความสำคัญของการพูด

1.1.1.1 ความหมายของการพูด

นักวิชาการ นักวิจัย ตลอดจนนักการศึกษาได้ให้นิยามขอ “การพูด” ดังนี้คือ การพูด เป็นการใช้ถ้อยคำเพื่อแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบผู้อื่น หรือใช้ถ้อยคำเพื่อนำผู้อื่นให้คล้อยตามตนเอง การพูดเป็นเครื่องมือของคนในการใช้ภาษาเพื่อเป็นการสื่อสาร (สุไร พงษ์ทอง เจริญ, 2526)

การพูด เป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกออกมาเป็นถ้อยคำ เพื่ออธิบายหรือชี้แจงให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด (สมิตรา อังควมกุล, 2539)

การพูด คือการใช้ถ้อยคำ นำเสียงรวมทั้งกิริยาอาการ เพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังรับรู้เกิดการตอบสนอง หรือคล้อยตาม (งามพริ้ง เจริญโรจน์ดี, 2548) การที่สวจนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สรุปได้ว่า การพูดคือ พฤติกรรมมนุษย์ที่แสดงออกโดยการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกิริยาอาการ เพื่อถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ ความรู้ และความรู้สึกให้ผู้ฟังเข้าใจ รับรู้ตาม จุดมุ่งหมายของผู้พูด หรือโน้มน้าวให้คล้อยตามความต้องการของตน

1.1.1.2 ความสำคัญของการพูด

การพูด โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็น เพราะมีส่วนช่วยที่จะแสดงออกถึงความต้องการ ความรู้สึกนึกคิด และความเข้าใจของผู้พูด เพราะเมื่อผู้พูดสามารถนำการพูดไปใช้ในสถานการณ์ที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันหรือการรายงานเหตุการณ์ต่าง ๆ ด้วยถ้อยคำที่กะทัดรัด หรือสามารถเรียบเรียงคำพูดที่ได้ยินได้ฟัง หรือได้อ่านมา แล้วนำมาพูดอธิบาย หรือบรรยายเป็นคำพูดของตนเอง หรือสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างคล่องแคล่วก็แสดงว่าผู้พูดมีทักษะการพูดที่ดี ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าผู้พูดสามารถฟังสิ่งที่ผู้อื่นพูดได้เข้าใจ และช่วยให้ง่ายต่อการอ่าน และการเขียนด้วยเช่นกัน (กรมวิชาการ, 2545)

ในการทำงานคล้ายคลึงกัน สมิตรา อังควัฒนกุล (2539) ก็มองว่า ทักษะการพูดมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ตลอดจนจนในการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ ดังนั้นในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษ หากผู้เรียนพูดได้ก็ย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้เข้าใจ และช่วยให้การอ่านและเขียนง่ายขึ้นด้วย

นอกจากนั้น อรุณี วิริยะจิตรา (2532) ได้ให้แนวคิดถึงความสำคัญของการพูดว่า เป็นการสื่อสาร และการปฏิสัมพันธ์กับผู้ร่วมสนทนา เช่น การพูดทักทาย การกล่าวลา การขอบคุณ วิธีการที่ใช้ในการพูด หรือน้ำเสียงที่ใช้ล้วนมีจุดมุ่งหมายในด้านปฏิสัมพันธ์ การพูดจึงเป็นการปฏิสัมพันธ์ที่ดี และเป็นการดำรงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟังได้มากกว่าวิธีอื่น ๆ

สรุปได้ว่า การพูดเป็นทักษะที่จำเป็น เพราะเป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องใช้ในชีวิตประจำวันมากกว่าทักษะอื่น ๆ การพูดได้และพูดเป็นทำให้การใช้ทักษะอื่น ๆ ง่ายขึ้น และการพูดนำไปสู่การสร้างปฏิสัมพันธ์อันดีระหว่างกันและกันด้วย

1.1.2 แนวทางการพัฒนาทักษะการพูด

สมิตรา อังควัฒนกุล (2539 : 167-168) ได้เสนอขั้นตอนและแนวทางในการเลือกใช้กิจกรรมในการสอนทักษะการพูดไว้ดังนี้

1.1.2.1 ขั้นตอนการสอน

1. ขึ้นบอกรัตถุประสงค์ ผู้สอนควรจะบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่จะเรียน
2. ขึ้นเสนอเนื้อหา การเสนอเนื้อหาควรจะอยู่ในรูปปริบท ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนสังเกตลักษณะของภาษา ความหมายของข้อความที่จะพูด ซึ่งจะต้องขึ้นกับปริบท เช่น ผู้พูดเป็นใคร มีความรับผิดชอบกับคู่สนทนาอย่างไร ผู้สนทนาพยายามจะบอกอะไรในสิ่งที่พูด สถานที่พูดและเนื้อหาที่พูดมีอะไรบ้าง

3. ขึ้นการฝึกและการถ่ายโอน การฝึกจะกระทำทันทีหลังจากเสนอเนื้อหา อาจจะฝึกพูดพร้อม ๆ กัน หรือเป็นคู่ ผู้สอนควรให้ผู้ฟัง ได้ยิน ได้ฟังสำนวนภาษาหลาย ๆ แบบและเป็นสำนวนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้จริง และควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างอิสระใกล้เคียงกับสถานการณ์ที่เป็นจริง

1.1.2.2 การเลือกกิจกรรมการสอน

1. ให้ตอบคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์หรือสงวนชื่อผู้แต่งและเนื้อหาของผู้แต่งให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้นักเรียนถามหรือตอบคำถามของเพื่อนในชั้น เกี่ยวกับชั้นเรียนหรือประสบการณ์ต่าง ๆ นอกชั้นเรียน
4. ให้บอกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่าง ๆ จากภาพ
5. ให้เล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ของนักเรียนโดยครูอาจให้คำสำคัญต่าง ๆ
6. หารายงานเรื่องราวต่าง ๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. จัดสถานการณ์ต่าง ๆ ในชั้นเรียน ให้นักเรียนใช้บทบาทต่าง ๆ กันไป เช่น ร้านขายของ ร้านอาหาร ธนาคาร เป็นต้น
8. ให้เล่นเกมต่าง ๆ ทางภาษา
9. ให้ได้วาที อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่าง ๆ
10. ให้ฝึกการสนทนาทางโทรศัพท์
11. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทย แล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
12. ให้แสดงบทบาทสมมุติ

1.1.3 การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนใด ๆ ก็ตาม กระบวนการเรียนการสอนกับการวัดผลและการประเมินผลมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด นั่นคือ เมื่อมีกระบวนการสอนต้องมีการวัดผลและการประเมินผลควบคู่กันไปเสมอ เพียงแต่วิธีการวัดผลและการประเมินผลนั้นอาจเปลี่ยนรูปแบบไปตามลักษณะของวิชาการ หลักสูตร และตามยุคสมัย การวัดและการประเมินผลเป็นส่วนที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งของกระบวนการเรียนการสอน การวัดผลและการประเมินผลไม่ได้มีความหมายเฉพาะถึงการให้เกรดหรือการให้คะแนนรวม แต่เป็นการหาคำตอบและให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เกี่ยวกับความก้าวหน้าของผู้เรียน เพื่อตรวจสอบว่า การสอนนั้นบรรลุเป้าหมายในระดับใด นอกจากนั้นผลจากการวัดและการประเมินจะนำไปสู่การตัดสินใจ ที่มีผลต่อสถาบันนั้น ๆ ในเชิงบริหาร ตลอดจนการสร้างความสำเร็จในสังคม ดังนั้นการประเมินที่ดีต้องเป็นทั้งเครื่องช่วยในการเรียน และเครื่องมือในการวัดที่สามารถบ่งบอกถึงความสามารถของผู้เรียนตามมาตรฐานของการเรียนรู้ในหลักสูตรนั้น ๆ ได้

ในเรื่องการวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษนั้น มีการสรุปรูปแบบของการวัดและประเมินผลออกเป็น 3 ประการ (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2538) ดังนี้คือ

1.1.3.1 การพูดเดี่ยวคือการพูดเพียงคนเดียว เช่น การบรรยาย การกล่าวรายงาน การอธิบาย การเล่าเรื่อง การให้คำแนะนำ การแสดงความคิดเห็น ตลอดจนการวิพากษ์วิจารณ์ การพูดเดี่ยวเป็นเทคนิคการสอบแบบตรงเพราะผู้สอบได้พูดโดยตรง

1.1.3.2 การสัมภาษณ์หรือการสนทนาซึ่งมักเป็นการสนทนายาระหว่างบุคคล 2 คนโดยฝ่ายหนึ่งอาจจะเป็นครู หรือผู้ดำเนินการสัมภาษณ์ ทำหน้าที่เป็นผู้ป้อนคำถาม หรือกระตุ้นให้ผู้เข้ารับการสัมภาษณ์ได้แสดงทักษะการพูด โดยส่วนมากมักเริ่มที่การทักทายเพื่อลดความเครียดในการสัมภาษณ์ คำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์มักเป็นคำถามทั่ว ๆ ไป เช่น การแนะนำตนเอง การบอกทิศทาง การสั่งอาหาร การจองตั๋ว ตลอดจนการพูดแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ เช่น การวางแผนการศึกษาต่อ การทำงาน ตลอดจนความคิดเห็นในสถานการณ์ปัจจุบัน เป็นต้น

1.1.3.3 การอภิปรายหรือโต้เถียงที่ เป็นการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่ม โดยมีกรรมการ เป็นผู้ให้คะแนนเป็นรายบุคคล แต่การพูดแบบนี้มีตัวแปรในการพูดที่ผู้พูดจะต้องใช้ข้อมูลที่เตรียมมาและการคิดแก้ไขปัญหาแบบฉับพลัน และเป็นการรักษาปฏิสัมพันธ์ ตลอดจนมารยาทในการพูดด้วย

1.1.4 เกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

โดยทั่ว ๆ ไปเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ คือ

1.1.4.1 การออกเสียงโดยพิจารณาว่าชัดเจนหรือไม่เพียงใด มีการลงเสียงหนักเบา มีการใช้เสียงขึ้นลงถูกต้องเพียงใด ตลอดจนมีการการเว้นจังหวะในการพูดได้ถูกต้องหรือไม่

1.1.4.2 ลีลา เช่น ท่วงที สีหน้า ตลอดจนการสบตากับผู้ฟังว่าสอดคล้องและเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูดหรือไม่ และผู้พูดสามารถใช้อย่างได้ผลหรือไม่ เพียงใด

1.1.4.3 ศัพท์ สำนวนใช้ได้เหมาะสมและได้ความหมายถูกต้องหรือไม่

1.1.4.4 โครงสร้างประโยคใช้ได้ถูกต้องหรือไม่

1.1.4.5 ใจความสำคัญ มีใจความสำคัญในการพูดชัดเจนหรือไม่ เพียงใด

1.1.4.6 ข้อมูลสนับสนุน / โต้แย้ง มีรายละเอียดมาสนับสนุน / โต้แย้ง พร้อมเหตุผลที่ชัดเจนหรือไม่ อย่างไร

1.1.4.7 การสรุปประเด็น มีการสรุปประเด็น หรือการขมวดท้ายการพูดที่ชัดเจนและรัดกุมเพียงใด

1.1.4.8 มารยาทสังคม คือ การรักษาสัมพันธภาพกับผู้พูดด้วย โดยสามารถใช้ภาษาที่เหมาะสม เช่น วิธีสอหดแทรกคำพูดในขณะที่ผู้อื่นพูดอยู่อย่างสุภาพ การนำเข้าสู่การพูดที่ตนเองต้องการพูดได้อย่างราบรื่น ตลอดจนกลวิธีขึ้นต้นและลงท้ายการพูดที่เหมาะสม

นอกจากนั้น การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ อัจฉรา วงศ์โสธร (2538; อ้างอิงมาจาก Knight. 1992 : 295-296) กล่าวไว้ว่าจำเป็นต้องคำนึงถึงความสามารถของผู้พูดในด้านสำเนียงการออก เสียง การเน้นหนักในคำ และในประโยค ความคล่องแคล่วของการพูด และความสามารถในการสื่อสาร โดยได้กำหนดเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดไว้ดังนี้ คือ

1. ไวยากรณ์

- ก. ขอบเขต
- ข. ความถูกต้อง

2. คำศัพท์

- ก. ขอบเขต
- ข. ความถูกต้อง

3. การออกเสียง

- ก. เสียงคำเดี่ยว ๆ (โดยเฉพาะข้อแตกต่างของหน่วยเสียง)
- ข. การลงเสียงหนักเบาและจังหวะการพูด
- ค. การใช้เสียงสูงต่ำในประโยค
- ง. การเชื่อมเสียง/การละเสียง/การผสมเสียง

4. ความคล่อง

- ก. ความเร็วของการพูด

- ข. การติดขัดระหว่างพูด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ค. การติดขัดคลังเลก่อนพูด

5. ทักษะในการสนทนา

ก. การสานเรื่องตามหัวข้อที่พูด

ข. การให้ผู้อื่นได้เริ่มพูด หรือการให้ตนเองได้มีโอกาสพูดและการพูดนอกประเด็น

ค. ความสอดคล้องสัมพันธ์กันของคำพูดของตน และกับผู้สัมภาษณ์

ง. การดำเนินการสนทนาให้ต่อเนื่อง การขยายความให้ชัดเจน การปรับปรุงแก้ไข

การทบทวนตรวจสอบ การหยุด การใช้คำเสริม ฯลฯ

6. ทักษะการใช้ภาษาทางสังคม

ก. จำแนกทำเนียบและลีลาภาษา เช่น แบบเป็นทางการออกจากแบบกันเองแบบชักจูงใจหรือแบบรวมขอมได้

ข. การกล่าวพาดพิงทางวัฒนธรรม

7. อวัจนภาษา

ก. การสบตาและการใช้ท่วงที

ข. ท่าทางและสีหน้า

8. เนื้อหาการพูด

ก. ความสอดคล้องเชื่อมโยงของข้อคิดเห็น

ข. ความเกี่ยวข้องกับประเด็น

ในทำนองเดียวกันสำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา (2545 : 75-76) ได้ให้หลักเกณฑ์ในการวัดและประเมินผลทักษะการพูด (Speaking Skill) ดังนี้คือ

1. ประเด็นในการประเมิน มี 5 ประเด็น คือ

1.1 การใช้ภาษา

1.2 เนื้อหาสาระ

1.3 การเรียบเรียงเนื้อเรื่อง

1.4 ความคล่องตัว

1.5 กริยาท่าทาง

2. ระดับชั้นความสามารถในการพูด แบ่งเป็น 5 ระดับ คือ

2.1 ระดับกลไก

2.1.1 สามารถออกเสียงคำถามจากแถบเสียงได้

2.1.2 สามารถออกเสียงประโยคจากแถบเสียงได้

2.1.3 สามารถท่องชื่อ วัน เดือน ได้

2.1.4 สามารถนับจำนวนเลขได้

2.2 ระดับความรู้ สามารถตอบคำถามจากภาพที่กำหนดให้ได้

2.3 ระดับถ่ายโอน

2.3.1 สามารถเปลี่ยนประโยคให้มีความหมายเหมือนกัน โดยใช้คำที่กำหนดให้

เปลี่ยนส่วนอื่น ๆ ตามที่ จำเป็น

2.3.2 สามารถตอบทสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนด

2.4 ระดับสื่อสาร

2.4.1 สามารถบรรยายภาพเดี่ยวได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์หรือสงวนเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4.2 สามารถบอกทิศทางจากแผนที่ได้

2.4.3 สามารถบรรยายภาพชุดได้

2.5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์

2.5.1 สามารถแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกจากเรื่องราวที่กำหนดให้ได้

2.5.2 สามารถแสดงความคิดเห็นจากภาพที่กำหนดให้ได้

อนึ่งกลุ่มส่งเสริมการเรียนการสอนและประเมินผล (2548 : 40) ก็ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดไว้ดังนี้ คือ

ตารางที่ 1.1 เกณฑ์การประเมินทักษะการพูด

ระดับคะแนน ประเด็น การประเมิน	4	3	2	1
ความถูกต้อง	ออกเสียงคำศัพท์ และประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการออกเสียง มีเสียงเน้นหนัก ในคำ/ ประโยค อย่างสมบูรณ์	ออกเสียงคำศัพท์ และประโยคได้ ถูกต้องตาม หลักการออก เสียง มีเสียง เน้นหนักในคำ/ ประโยค เป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงคำศัพท์ และประโยคได้ ถูกต้องเป็นส่วน ใหญ่ ไม่มีเสียง เน้นหนักในคำ / ประโยค	ออกเสียงคำศัพท์ และประโยคไม่ ถูกต้อง ทำให้ สื่อสารไม่ได้
ความคล่องแคล่ว	พูดต่อเนื่องไม่ ติดขัด พูดชัดเจน ให้สื่อสารได้	พูดตะกุกตะกัก บ้าง แต่ยังพอ สื่อสารได้	พูดเป็นคำ ๆ หยุด เป็นช่วง ๆ สื่อสาร ได้ไม่ชัดเจน	พูดได้บางคำ สื่อ ความหมายไม่ได้
การแสดงท่าทาง น้ำเสียง ประกอบ การพูด	แสดงท่าทางและ พูดด้วยน้ำเสียง เหมาะสมกับบท บรรยาย	พูดด้วยน้ำเสียง เหมาะสมกับบท บรรยาย แต่มี ท่าทางประกอบ ไม่เหมาะสม	พูดเหมือนอ่าน ไม่ เป็นธรรมชาติ ไม่ มีท่าทางประกอบ	พูดได้น้อยมาก

1.1.5 กิจกรรมที่ใช้ในการทดสอบทักษะการพูด

วิธีการที่จะให้นักเรียนแสดงออกเพื่อที่วัดทักษะการพูดมีหลาย ๆ วิธี เช่น อาจให้กิจกรรมเดียว เช่น การบรรยายบุคคล การเล่าเรื่องต่าง ๆ อาจเป็นกิจกรรมกลุ่ม เช่นการจับคู่สนทนา อาจให้แสดงละคร แสดงบทบาทสมมุติ หรือการสัมภาษณ์ เป็นต้น กิจกรรมที่ใช้ในการทดสอบทักษะการพูด (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538 : 81 ; อ้างอิงมาจาก Brown and Yule. 1989 :109) ได้แบ่งกิจกรรมการทดสอบการพูดเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1.1.5.1 แบบสัมพันธภาพคงที่ ได้แก่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. การบรรยายสิ่งของหรือภาพ บอกให้คู่สอบวาดภาพ หรือแผนภูมิ
2. บอกให้คู่สอบประกอบชิ้นส่วน เครื่องมือหรือกลไกอย่างใดอย่างหนึ่ง
3. อธิบายหรือบอกคู่สอบวิธีการจัดเรียงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
4. บอกทางไปยังสถานที่ใดที่หนึ่ง

1.1.5.2 แบบสัมพันธ์ภาพที่เป็นพลวัต ได้แก่

1. การเล่าเรื่องซึ่งมีการเปลี่ยนบทตัวละคร เวลา สถานที่ตามท้องเรื่อง
2. การให้ปากคำในฐานะพยานรู้เห็นที่อยู่ในเหตุการณ์ เช่น ในอุบัติเหตุทางท้อง

ถนน การลักทรัพย์ การฆาตกรรม

1.1.5.3 แบบสัมพันธ์ภาพที่เป็นนามธรรม ได้แก่

1. การแสดงความคิดเห็น
2. การให้เหตุผลในการปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง

ตัวกระตุ้นที่ใช้ในการทดสอบแบ่งได้ 4 ประเภท ดังนี้

1. ข้อความ หรือคำพูดให้ผู้เรียนอ่านหรือฟัง 1-3 ครั้ง ตามความเหมาะสม
2. ภาพ ตาราง แผนผัง แผนภูมิ นำเสนอให้ผู้เรียนเล่า อธิบาย เปรียบเทียบให้เหตุผล ทำนายเหตุการณ์ และจินตนาการ เป็นต้น
3. สถานการณ์หรือกิจกรรมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม เช่น เล่นเกม อภิปรายได้ว่าที่หรือกิจกรรมที่ต้องมีการแก้ปัญหา และผู้เรียนต้องนำเสนอ กล่าวรายงาน กล่าวบรรยายกล่าวสรุป หรือแสดงความคิดเห็น
4. สื่อโทรทัศน์ วีดิทัศน์ ภาพยนตร์ ภาพนิ่ง วิชิตู ที่นำเสนอเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหรือการแสดง หรือข่าวต่าง ๆ ให้ผู้สอบแสดงความคิดเห็น เสนอแนวทางแก้ไข เป็นต้น

1.1.6 ลักษณะการทดสอบการพูด

คณะกรรมการพัฒนาคุณภาพวิชาการ (2546 : 250) แบ่งลักษณะการทดสอบการพูดไว้เป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1.1.6.1 การพูดที่มีการควบคุม สามารถทดสอบได้โดย

1. การให้ตัวนะที่สามารถมองเห็นได้ แต่นักเรียนควรมีความคุ้นเคยกับสัญลักษณ์ที่ใช้เสียก่อน
2. การให้ตัวนะที่เป็นคำพูด อาจใช้ภาษาแม่ หรือภาษาที่เรียน หรือในบางครั้งอาจเขียนก็ได้
3. การสอบพูดปากเปล่าด้วยวิธีการทดสอบแบบโคลซ (Cloze)
4. การเล่าเรื่อง (Narrative Task) เล่าเรื่องให้ฟังแล้วให้ไปเล่าต่อให้เพื่อนฟังแล้วบันทึกเทปไว้
5. ให้พูดตามสถานการณ์สมมุติโดยใช้ภาษาตามหน้าที่ (Function) ที่เหมาะสม

1.1.6.2 การพูดโดยอิสระในสถานการณ์การสื่อสารอย่างแท้จริง เช่น

1. ให้บรรยายเหตุการณ์ในภาพพูด ถ้าเป็นระดับเริ่มเรียนอาจให้คำสั่งเป็นภาษาแม่
2. ให้ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องง่าย ๆ
3. ให้พูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ ควรให้หลาย ๆ หัวข้อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์การเขียนเพื่อการศึกษเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. ให้บรรยายสิ่งของ บุคคล ฯลฯ
5. ให้พูดเพื่อสนับสนุนความคิดของตนเอง ได้แย้ง ปฏิเสธ พูดหักล้างข้อโต้แย้ง
- 6 สนทนา และสัมภาษณ์ เนื้อหาในการสัมภาษณ์ ควรเลือกให้เหมาะสมกับระดับความสามารถและความสนใจของผู้เรียน
7. ให้พูดนำเสนอข้อมูลจากสื่อต่าง ๆ เช่น บทความ ภาพ วิดีทัศน์
8. ให้พูดสรุปจากเอกสาร
9. ให้พูดเชิงวิเคราะห์โดยนำเสนอหน้าชั้น

อย่างไรก็ตามในสภาพความเป็นจริงพบว่านักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ยังไม่ดีเพียงพอต่อการนำไปใช้ในการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพ (สนธิดา วัฒนวงศ์, 2541; ชุตินา จิตตะวิทธิ, 2548; พุทธิพงศ์ เนตรนิรันดร, 2548) นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่า ทักษะภาษาอังกฤษที่นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีนั้น ไม่สอดคล้องและยังไม่สามารถนำมาใช้ได้จริงในที่ทำงาน (ผาณิต วิศณุวงศ์, 2542)

การแก้ไขปัญหาดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยเห็นว่าจำเป็นต้องมีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาอย่างเป็นระบบ เพื่อพัฒนาศักยภาพ ความรู้ความสามารถ ทักษะ ตลอดจนเจตคติที่ดีต่อการพูดภาษาอังกฤษเพื่อนำไปใช้ทั้งในการเรียนและการประกอบอาชีพในอนาคตซึ่ง จะส่งผลโดยตรง ต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจ ตลอดจนเป็นปัจจัยสำคัญ ต่อความเจริญมั่นคงของสังคมซึ่งนำไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืนของประเทศได้

นอกจากนั้นการแก้ไขปัญหาดังกล่าวจะเป็นกระจกสะท้อนให้ครูผู้สอนตระหนักว่า ควรจะปรับปรุงการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามากน้อยเพียงใด ควรจะพัฒนาหรือปฏิรูปการสอนการพูดให้มีประสิทธิภาพอย่างไร ควรใช้เอกสารการสอน (teaching materials) แบบไหน ควรกระตุ้นนักศึกษาเกิดแรงจูงใจในการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างไร ทั้งนี้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักศึกษาให้เกิดศักยภาพสูงสุดเพื่อความสำเร็จในการเรียนและการทำงานอาชีพของนักศึกษาในอนาคต อันจะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพคนและสังคมไทยสู่สังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ ตลอดจนการพัฒนาอย่างยั่งยืนของประเทศได้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ก่อนและหลังการเรียนว่ามีการพัฒนาแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1.3.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

1.3.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ประจำปีการศึกษา 2554 ภาคการศึกษาที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จำนวน 35 คน จากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.3.3 ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1.3.3.1 ตัวแปรต้น คือ การใช้กิจกรรมการพูดในวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

1.3.3.2 ตัวแปรตาม คือ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

1.3.3.3 การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยไม่ได้คำนึงถึงองค์ประกอบอื่นๆ ซึ่งอาจมีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาเช่น พื้นฐานทางเศรษฐกิจ สังคม ความสนใจพิเศษ ตลอดจนสภาพแวดล้อมอื่นๆ เช่น กลุ่มเพื่อน เป็นต้น

1.4 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษตามโอกาส สถานการณ์ และ บทบาทที่กำหนดให้ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้ชัดเจน ถูกต้อง ทักษะการพูดที่ดีนั้นต้องประกอบไปด้วยการออกเสียงที่ถูกต้อง การเลือกใช้คำศัพท์ ถ้อยคำ และการใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง เหมาะสมกับบริบทนั้น ๆ มีความคล่องแคล่วในการพูด ตลอดจนมีลีลาประกอบกรพูดได้สอดคล้องกับโอกาสและสถานการณ์ด้วยเช่นกัน

2. นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ลงทะเบียนเรียน วิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ในปีการศึกษาที่ 2/2554

3. นักศึกษาที่มีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำ หมายถึง นักศึกษาที่มีผลคะแนนตั้งแต่ 59% ลงมา จากการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เช่น วิชาการสนทนาภาษาอังกฤษ วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการทำงานอาชีพ หรือวิชาอื่น ๆ ที่เทียบเคียงได้กับวิชาการพูด / การสนทนาภาษาอังกฤษ

4. คณะ หมายถึง คณะต่าง ๆ รวม 7 คณะที่นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาสังกัดอยู่ ดังนี้คือ วิทยาลัยการบริหารและจัดการ คณะเทคโนโลยีการเกษตร คณะสถาปัตยกรรม คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะอุตสาหกรรมเกษตร และคณะวิทยาศาสตร์

1.5 ข้อจำกัดในการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ ทำการวิจัยโดยสุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เฉพาะนักศึกษาที่มีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำ จำนวน 35 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูด ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2554 เท่านั้น

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นเครื่องมือที่ออกแบบเพื่อใช้วัดความสามารถด้านทักษะการพูดของนักศึกษาต่อ 1 บทเรียน ของวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังเท่านั้น

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง / การทบทวนวรรณกรรม

มาตรการที่สำคัญและจำเป็นอย่างหนึ่งที่จะทำให้ประเทศไทยก้าวไกลสู่ความเป็นเลิศแห่งภาคีอาเซียน ตลอดจนการก้าวสู่สภาพโลกาภิวัตน์อย่างมั่นคง และมีประสิทธิภาพ คือการยกระดับนักศึกษาไทย เฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ให้ก้าวไกลสู่ความสำเร็จทั้งในชีวิตการเรียน และการประกอบอาชีพในอนาคต โดยการสร้างองค์ความรู้ให้กับนักศึกษาให้มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพื่อให้ นักศึกษาสามารถใช้ศักยภาพและประสิทธิภาพทางภาษามาช่วยยกระดับขีดความสามารถในการทำงาน ตลอดจนมาเป็นกลไกในการขับเคลื่อนองค์กรให้ประสบความสำเร็จ ทั้งในระดับอาเซียนและระดับโลกได้

ในการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง” ในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าว และได้นำเสนอผลการศึกษาดังต่อไปนี้

2.1 การพูดและทักษะการพูด

การพูด หมายถึง พฤติกรรมมนุษย์ที่แสดงออกโดยการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมทั้งกิริยาอาการ เพื่อถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ ความรู้ ความรู้สึกให้ผู้ฟังเข้าใจ รับรู้ตามจุดมุ่งหมายของผู้พูด หรือโน้มน้าวให้คล้อยตามความต้องการของตน

ทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษตามสถานการณ์และบทบาทที่กำหนดให้ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างชัดเจนเหมาะสมและถูกต้อง ทักษะการพูดที่ดีนั้น ผู้พูดจะต้องมีความสามารถในการเลือกใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง รวมถึงพฤติกรรมที่ไม่ใช้คำพูด (Non-Verbal Language) อันได้แก่ สีหน้า สายตา ท่าทางประกอบการพูดให้สอดคล้องได้อย่างคล่องแคล่ว เหมาะสม ถูกต้องกับโอกาส และสถานการณ์ ตลอดจนต้องมีมารยาทในการพูดที่ถูกต้องตามวัฒนธรรมและประเพณีนิยมของสังคมนั้นๆ ด้วย

2.2 องค์ประกอบของการพูด

การพูดจะประสบความสำเร็จได้ต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญอยู่ 3 องค์ประกอบ (กฤษทสิย์ ไวทยะวณิช, 2545) ดังนี้คือ สื่อสารแบบเผชิญหน้า (Face to Face Communication) ระหว่างบุคคล การพูดจะประสบผลสำเร็จได้ต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้คือ

1. ผู้พูด (Speaker) คือ ผู้ที่สื่อสาร เป็นผู้แสดงออกและถ่ายทอดถึงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ ตลอดจนทัศนคติของผู้พูดไปยังผู้ฟัง ผู้พูดจะต้องใช้ความสามารถทางภาษาในการพูด รวมถึงท่าทางและน้ำเสียง ตลอดจนอุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจโดยง่าย ชัดเจน และรวดเร็ว เพื่อให้การพูดบรรลุวัตถุประสงค์

2. เนื้อหา (Speech) คือ เนื้อเรื่องซึ่งรวมถึงความรู้ ความต้องการ และอารมณ์ที่ผู้พูดต้องการแสดง หรือสื่อออกมา เนื้อหานี้อาจจะเป็นการแจ้งให้ทราบ การเล่าให้ฟัง การถามให้ตอบ การสั่งให้ทำ หรือการแนะนำให้คิด

3. ผู้ฟัง (Audience) คือ ผู้รับเนื้อหาสาระจากผู้พูด ผู้ฟังจะรับรู้เรื่องราวของผู้พูดได้มากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความสนใจ ระดับความรู้ ความสามารถในการเข้าใจภาษา อายุ หรือเพศ เป็นต้น ผู้ฟังอาจมีคำไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คนเดียวหรืออาจเป็นกลุ่มก็ได้ ผู้พูดจะสื่อความหมายได้ตรงเป้าหมายดียิ่งขึ้นหากผู้พูดรู้จักที่จะวิเคราะห์ถึงผู้ฟัง

นอกจากองค์ประกอบดังกล่าวแล้ว รวิวงศ์ ศรีทองรุ่ง (2540) ได้เพิ่มเติมองค์ประกอบการพูด ดังนี้ คือ

1. เครื่องมือในการสื่อความหมาย (Communication Channel) เป็นสิ่งที่ช่วยในการถ่ายทอดเนื้อหาของผู้พูดไปยังผู้ฟัง เช่น น้ำเสียง สีหน้า อากัปกิริยา ท่าทาง และรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์อื่น ๆ ในการสื่อสารผู้พูดต้องใช้คำที่เหมาะสม สามารถเรียงลำดับได้ถูกต้อง และผู้พูดต้องมีกลวิธีในการสื่อสาร โดยใช้กลวิธีในการสื่อสารแบบใช้คำพูด (Verbal) เช่น การพูดซ้ำ การอธิบาย การถามเพื่อให้เกิดความเข้าใจ และการแสดงออก และ โดยใช้กลวิธีในการสื่อสารแบบไม่ใช้คำพูด (Non-verbal) เช่น การแสดงท่าทาง การมองตา เป็นต้น

2. ความมุ่งหมายหรือจุดประสงค์ของการพูด การพูดทุกรูปแบบต้องมีจุดมุ่งหมาย เช่น พูดเพื่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Information) หรือพูดเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล (Transaction) โดยที่ถ้าเป็นการพูดเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลภาษาที่ผู้พูดใช้ต้องมีความถูกต้องและชัดเจน แต่ถ้าเป็นการพูดเพื่อปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ภาษาอาจไม่จำเป็นต้องถูกต้องมากนัก เนื่องจากมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเท่านั้น

ส่วนพรสวรรค์ สิป้อ (2550) ได้เพิ่มเติมองค์ประกอบการพูดอีกอย่างหนึ่ง คือ การมีปฏิสัมพันธ์ในการพูด ซึ่งสิ่งนี้ทำให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์ในการพูดระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ประกอบด้วย การเริ่มต้นการสนทนา การดำเนินการสนทนา การจบการสนทนา การผลักดันพูดและการโต้ตอบที่เหมาะสม

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญของการพูด คือ ผู้พูด ผู้ฟัง และสารที่ใช้ในการพูดเพื่อการสื่อสาร และเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสารดียิ่งขึ้น ผู้พูดจะต้องมีจุดมุ่งหมายในการพูด มีทักษะและความสามารถในการสื่อความให้ผู้ฟังเข้าใจ ตลอดจนรู้จักการวิเคราะห์กลุ่มผู้ฟัง สามารถเลือกใช้ภาษา มีท่าทาง และน้ำเสียงประกอบการพูด ตลอดจนสามารถใช้เครื่องมือต่าง ๆ ช่วยในการสื่อสารได้อย่างเหมาะสม รวมถึงการมีปฏิสัมพันธ์ในการพูดระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เพื่อให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพสูงสุด

2.3 ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

องค์ประกอบของความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร (Harris, 1998) คือ

1. สามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่ว (Fluency)
2. สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ (Comprehensibility)
3. มีการออกเสียง (Pronunciation) ที่ถูกต้อง
4. มีการใช้คำศัพท์ (Vocabulary) ที่เหมาะสม
5. ถูกหลักภาษาและไวยากรณ์ (Grammatical Competence)

จากองค์ประกอบในการพูด ซึ่งแสดงถึงความสามารถด้านการพูดข้างต้น จะเห็นว่าจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาในทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารนั้น คือ ให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะ ทั้งนี้แฮร์ริส (Harris 1988: 81-82) และบาร์ทซ์ (Bartz, 1979: 81-82) กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารที่เหมือนกัน คือ

1. ความคล่องแคล่ว ความต่อเนื่อง ความราบรื่น และมีความเป็นธรรมชาติในการพูด (Fluency) เอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ความเข้าใจ (Comprehensibility) คือ ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสารออกมา

สำหรับแอริส เน้นความสามารถในด้านการออกเสียง (Pronunciation), คำศัพท์ (Vocabulary), หลักภาษาและไวยากรณ์ (Grammar) ในขณะที่บาร์ทช เน้นด้านปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ (Amount of communication) หรือข้อมูลที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจ, คุณภาพของข้อความที่ใช้ในการสื่อสาร (Quality of communication) โดยเน้นความถูกต้องของข้อมูล หรือข้อความที่สื่อสารออกไป และความพยายามในการสื่อสาร (Effort to communicate) ที่ผู้พูดพยายามจะสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่สื่อสาร โดยพูดออกมาทางวาจา พร้อมกับแสดงท่าทาง หรือสีหน้า

นอกจากนี้คานาล และสเวน (Canales; & Swain, 1980) ได้ให้ความเห็นในเรื่องการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประโยคที่เชื่อมโยงกัน เพื่อให้การสนทนาเป็นไปได้อย่างต่อเนื่อง ดังนี้คือ

1. ความสามารถทางด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence) ผู้ที่มีความสามารถทางด้านนี้ไม่ได้หมายความถึงเฉพาะมีความสามารถในการเข้าใจ และใช้ไวยากรณ์ได้เท่านั้น แต่หมายรวมถึงความสามารถในองค์ประกอบทั้งหมดทางด้านภาษา อันได้แก่ การออกเสียง การใช้คำศัพท์ และโครงสร้างประโยค เนื่องจากถ้าผู้พูดมีความสามารถทางด้านไวยากรณ์ ผู้พูดจะต้องสามารถเลือกใช้ถ้อยคำตลอดจนประโยคที่จะใช้ในการพูดเพื่อสื่อความได้อย่างคล่องแคล่ว ถูกต้อง และตรงกับความต้องการของผู้พูดได้

2. ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) เป็นความสามารถในการรู้จักใช้ภาษาตามวัฒนธรรมสังคม รู้จักปรับภาษาให้เหมาะสมกับบุคคล กฎเกณฑ์สังคม บทบาท และสถานภาพในสถานการณ์ต่าง ๆ ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคมจะสามารถเลือกรูปแบบของภาษาให้สัมพันธ์กับวาทะพฤติกรรม (Speech Acts) ได้ถูกต้องเหมาะสม เช่น สามารถใช้ภาษาที่แตกต่างกันตามลักษณะและประเภทของการพูด ไม่ว่าจะเป็นการพูดเพื่อการอภิปราย การขอร้อง การเสนอความคิดเห็น หรือการโต้แย้งที่ได้เป็นอย่างดี

3. ความสามารถในการเรียบเรียงถ้อยคำ (Discourse competence) เป็นความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมประโยค ผู้พูดที่มีประสิทธิภาพควรจะสามารถเรียบเรียงถ้อยคำ มีความรู้ในการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามหลักภาษา หากผู้พูดมีความสามารถทางด้านนี้จะทำให้ผู้พูดสามารถใช้ภาษาในการสนทนาได้โดยสามารถพูดได้ตามลำดับเหตุการณ์ก่อน-หลัง นอกจากนั้นสำนวนที่ผู้พูดใช้ในการแสดงความคิดเห็นก็จะมีเชื่อมโยง สัมพันธ์กันและจะช่วยให้การสนทนาดำเนินต่อไปได้อย่างราบรื่น

4. ความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร (Strategic competence) เป็นความสามารถในการใช้วิธีการทดแทนต่าง ๆ เพื่อดำเนินการสื่อสารให้ต่อเนื่อง เช่น การอธิบายคำด้วยท่าทาง หรือด้วยการใช้ประโยคเทียบเคียง ผู้พูดที่พูดได้อย่างมีประสิทธิภาพจะต้องมีกลวิธีในการสื่อสารด้วย ขณะเดียวกันผู้พูดที่สามารถเพิ่มพูนศักยภาพทางการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถึงแม้ไม่มีความสามารถทางด้านไวยากรณ์ดีพอ แต่ถ้าใช้กลวิธีในการสื่อสารมาแก้ไขความบกพร่องต่าง ๆ ได้ ก็จะทำให้ผู้พูดสามารถดำเนินการสนทนาสื่อสารกับผู้อื่นได้เช่นเดียวกัน

2.4 ระดับความสามารถของทักษะการพูด

แครร์รอล (Carroll, 1982) ได้จัดระดับความสามารถของทักษะการพูดของผู้พูดไว้ 9 ระดับดังต่อไปนี้ คือ

เอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระดับที่ 1 ผู้พูดใช้ภาษาไม่ได้ (Non-User) หมายถึง ระดับที่ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจ หรือพูดภาษาได้เลย

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent User) หมายถึง ระดับที่ผู้พูดสามารถพูดได้เพียงสองสามคำ

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้ภาษาได้ในวงจำกัด (Extremely Limited User) หมายถึง ระดับที่ผู้พูดพูดอย่างตะกุกตะกัก เกิดความผิดพลาดบ่อย ๆ เข้าใจ และรู้รายละเอียดของบทสนทนาเพียงบางส่วน ไม่สามารถสนทนาได้อย่างต่อเนื่อง หรืออย่างเป็นเรื่องเป็นราว เนื่องจากจับรายละเอียดไม่ได้ จับได้เฉพาะใจความสำคัญเท่านั้น

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้ภาษาได้เกือบพอเพียง (Marginal User) หมายถึง ระดับที่ผู้พูดสามารถสนทนาโต้ตอบได้ แต่ค่อนข้างเป็นคู่สนทนาที่เจียบ กล่าวคือ มีความยากลำบากในการสนทนา ถ้าการสนทนา มีระดับความเร็วปกติ ขณะเดียวกันขาดความคล่องแคล่วและความถูกต้อง ทำให้การสนทนาดำเนินไปด้วยความยากลำบากและขาดความต่อเนื่องแต่ยังแสดงให้เห็นว่าเข้าใจในเรื่องที่สนทนา และผู้พูดที่มีทักษะการพูดในระดับที่ 4 นี้มีความเข้าใจผิดน้อยกว่าผู้พูดที่มีทักษะการพูดในระดับ 3

ระดับที่ 5 ผู้พูดใช้ภาษาได้ปานกลาง (Modest User) หมายถึง ระดับที่ผู้พูดสามารถสื่อความหมายใจความหลัก แต่ยังมีข้อบกพร่องในการใช้ไวยากรณ์ ต้องถาม หรือถูกถามบ้างในบางครั้ง เพื่อให้ได้ใจความที่ชัดเจน ผู้พูดในระดับนี้ยังบกพร่องในด้านความสามารถในการนำการสนทนา ตลอดจนขาดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ไม่มีลีลาการใช้ภาษาในการพูด

ระดับที่ 6 ผู้พูดใช้ภาษาได้ (Competent User) หมายถึง ระดับที่ผู้พูดสามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการได้ สามารถติดตามหรือเข้าใจเรื่องราวที่พูดได้ ตลอดจนสามารถเปลี่ยนเรื่องที่พูดได้ บางครั้งมีการหยุดพูด หรือมีการพูดตะกุกตะกัก แต่มีความสามารถในการเริ่มต้นการสนทนาได้

ระดับที่ 7 ผู้พูดใช้ภาษาได้ดี (Good User) หมายถึง ระดับที่ผู้พูดสามารถเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจน สามารถเก็บรายละเอียด เหตุผล ตลอดจนสามารถสนทนาได้เป็นเรื่องเป็นราว แต่ยังไม่คล่องแคล่ว และถ้ามีอารมณ์เปลี่ยนแปลงน้ำเสียง และการพูดจะตะกุกตะกัก มีการพูดซ้ำข้อความเดิม แต่สามารถโต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ระดับที่ 8 ผู้พูดใช้ภาษาได้ดีมาก (Very Good User) หมายถึง ระดับที่ผู้พูดสามารถอภิปรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนาและดำเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่อง ตลอดจนสามารถใส่อารมณ์ขัน และโต้ตอบด้วยน้ำเสียง และกริยาท่าทางได้อย่างเหมาะสม

ระดับที่ 9 ผู้พูดเป็นผู้เชี่ยวชาญในการใช้ภาษา (Expert User) หมายถึง ระดับที่ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำการสนทนา ดำเนินเรื่องต่อกัน ขยายความได้ และพูดได้ใจความสำคัญอย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว และเหมาะสมตามโอกาสและสถานการณ์ต่าง ๆ

2.5 ระบบการให้คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

คลาร์ก (Clark, 1972) ได้พัฒนาระบบการให้คะแนนทักษะในการพูดภาษาอังกฤษออกเป็น 4 ด้าน โดยที่แต่ละด้านมีระดับ 4 ระดับ การประเมินผลที่แตกต่างกันตามความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ดังมีรายละเอียดดังนี้ คือ

1. ด้านการออกเสียง (Pronunciation)

ระดับที่ 1 พูดไม่ได้และโต้ตอบการสนทนาไม่ได้

ระดับที่ 2 ออกเสียงผิดบ่อยครั้ง ฟังเข้าใจยาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ประโยชน์เท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระดับที่ 3 ออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว

ระดับที่ 4 พูดได้ ออกเสียงได้ถูกต้อง

2. ด้านคำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับที่ 1 ใช้คำศัพท์ผิด และไม่สามารถโต้ตอบการสนทนาได้

ระดับที่ 2 ใช้คำศัพท์ในสถานการณ์ที่ต้องการได้ แต่ใช้คำศัพท์ผิดบ่อย ๆ

ระดับที่ 3 สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ และเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสม

ระดับที่ 4 ใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสมกับโอกาสและสถานการณ์

3. ด้านไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับที่ 1 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้

ระดับที่ 2 ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด สื่อสารได้เพียงเล็กน้อย

ระดับที่ 3 ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

ระดับที่ 4 ไม่มีข้อผิดพลาดทั้งในการเลือกใช้คำศัพท์และโครงสร้างทางภาษา

4. ด้านความคล่องแคล่ว (Fluency)

ระดับที่ 1 พูดแล้วหยุดคิดนาน พูดไม่จบประโยค ไม่สามารถโต้ตอบการสนทนาได้

ระดับที่ 2 พูดต่อจากที่พูดไม่ได้ แต่พยายามพูดต่อไปโดยการเริ่มต้นใหม่

ระดับที่ 3 บทสนทনারาบรื่นเป็นธรรมชาติ แต่ยังตะกุกตะกัก

ระดับที่ 4 บทสนทনারาบรื่นเป็นธรรมชาติ มีความต่อเนื่องของการสนทนา มีจังหวะ การ

เว้น การหยุดได้ถูกต้อง

ออลเลอร์ (Oller, 1979) ได้กำหนดระบบการให้คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษออกเป็น 5 ด้าน โดยแต่ละด้านมีเกณฑ์ในการประเมินแตกต่างกันดังนี้ คือ

1. ด้านการออกเสียง (Accent) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 ออกเสียง ฟังไม่เข้าใจบ่อยครั้ง ทำให้ไม่เข้าใจว่าจะพูดคำว่าอะไร

ระดับที่ 2 ออกเสียงผิดมาก ฟังไม่เข้าใจ ต้องให้พูดซ้ำจึงจะเข้าใจ

ระดับที่ 3 ใช้เสียงแปร่ง ทำให้ต้องตั้งใจฟัง ออกเสียงผิด ทำให้เข้าใจผิดเป็นครั้งคราว

ระดับที่ 4 ใช้เสียงแปร่ง และออกเสียงผิดในบางครั้ง แต่ยังฟังเข้าใจ

ระดับที่ 5 ไม่มีการออกเสียงผิดที่ชัดเจน ฟังดูคล้ายเจ้าของภาษา

ระดับที่ 6 ออกเสียงได้เหมือนเจ้าของภาษา

2. ด้านไวยากรณ์ (Grammar) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 ใช้ไวยากรณ์ผิดทั้งหมด ยกเว้นสำนวนที่ท่องจำไว้ใช้เท่านั้น

ระดับที่ 2 ใช้ไวยากรณ์ผิดอย่างสม่ำเสมอ มีความสามารถน้อยมากในการใช้รูปประโยคที่ถูกต้อง สื่อสารไม่ได้บ่อยครั้ง

ระดับที่ 3 ใช้ไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง ไม่สามารถใช้รูปประโยคที่สำคัญได้ และฟังไม่เข้าใจเป็น

บางครั้ง

ระดับที่ 4 ใช้ไวยากรณ์ผิดบางครั้ง ไม่สามารถใช้รูปประโยคที่สำคัญได้ แต่ไม่ถึงกับทำให้ผู้ฟัง

ไม่เข้าใจ

ระดับที่ 5 ใช้ไวยากรณ์ หรือโครงสร้างภาษาผิดน้อยมาก

ระดับที่ 6 ใช้ไวยากรณ์ผิดไม่เกิน 2 แห่ง ในระหว่างการสัมภาษณ์หรือการพูดสนทนา

เอกสารนี้เป็นเอกสารหนึ่งซึ่งมีลิขสิทธิ์สงวนไว้สำหรับใช้เฉพาะในสถาบันนี้เท่านั้น เมื่อผู้ใดเห็นหนังสือฉบับนี้หรือเนื้อหาใด ๆ ด้านการคำ
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3 ด้านคำศัพท์ (Vocabulary) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 ใช้คำศัพท์ผิด ๆ แม้แต่ในบทสนทนาทั่ว ๆ ไป

ระดับที่ 2 ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด เช่น ใช้คำศัพท์ได้เฉพาะในการสนทนาเรื่องส่วนตัว เรื่องพื้นฐาน หรือเรื่องความจำเป็นในการดำรงชีพ

ระดับที่ 3 ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องบ้างบางครั้ง มีขีดจำกัดของวงคำศัพท์ที่ใช้ ทำให้พูดคุยเรื่องงานอาชีพ และเรื่องสังคมทั่วไปไม่ได้

ระดับที่ 4 ใช้คำศัพท์ทางการงานอาชีพได้อย่างเพียงพอที่จะพูดคุยเรื่องที่ตนเองสนใจเป็นพิเศษ ตลอดจนมีความรู้ทางด้านคำศัพท์ทั่วไป ทำให้สามารถพูดคุยเรื่องทั่วไปได้ แต่ยังมีกรพูดซ้ำและพูดวกวน

ระดับที่ 5 ใช้คำศัพท์ทางการงานและวิชาชีพได้อย่างกว้างและแม่นยำ รู้คำศัพท์ทั่วไปอย่างเพียงพอ ทำให้สามารถพูดโต้ตอบเพื่อแก้ปัญหาที่ซับซ้อนได้ ตลอดจนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้

ระดับที่ 6 ใช้คำศัพท์ได้เหมือนเจ้าของภาษา รู้คำศัพท์อย่างกว้างขวางและถูกต้องเหมือนกับเจ้าของภาษาที่ได้รับการศึกษาดี

4. ด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 พูดตะกุกตะกัก ไม่ปะติดปะต่อกัน ทำให้สนทนาไม่รู้เรื่อง

ระดับที่ 2 พูดซ้ำมากและตะกุกตะกัก จะพูดคล่องแคล่วได้เฉพาะประโยคง่าย ๆ สั้น ๆ หรือประโยคที่ใช้บ่อยและท่องจำได้

ระดับที่ 3 พูดซ้ำและไม่คล่องบ่อย ๆ และบางประโยคพูดไม่จบ

ระดับที่ 4 พูดซ้ำและไม่คล่องในบางครั้ง ทำให้ต้องพูดซ้ำใหม่ และติดขัดเรื่องการใช้คำศัพท์

ระดับที่ 5 พูดได้คล่อง แต่ยังติดเรื่องความเร็ว (Speed) จังหวะ (Rhythm) และความราบรื่น (Smooth) ในการพูด

ระดับที่ 6 พูดได้อย่างคล่องแคล่วและราบเรียบเหมือนเจ้าของภาษา

5. ด้านความเข้าใจ (Comprehension) แบ่งออกเป็น 6 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 ฟังการสนทนาและเข้าใจได้น้อยเกินไป

ระดับที่ 2 ฟังการสนทนาแล้วเข้าใจเมื่อพูดซ้ำ ๆ และเป็นเรื่องง่าย ๆ และต้องให้ผู้พูดด้วยพูดซ้ำและเรียบเรียงข้อความให้ฟังบ่อย ๆ หรือปรับภาษาให้ง่ายลง

ระดับที่ 3 ฟังการสนทนาแล้วเข้าใจเรื่องง่าย ๆ ที่เกี่ยวกับตนเองโดยตรง แต่ต้องพูดซ้ำ ๆ หรือพูดซ้ำบางครั้ง

ระดับที่ 4 ฟังการสนทนาแล้วเข้าใจภาษาของผู้พูดที่มีการศึกษาใช้ สามารถพูดตัวต่อตัวได้ค่อนข้างดี แต่ผู้พูดด้วยต้องพูดซ้ำและเรียบเรียงความใหม่ให้

ระดับที่ 5 ฟังการสนทนาแล้วเข้าใจภาษาของผู้ที่มีการศึกษาใช้ในทุกอย่าง ยกเว้นสำนวนต่าง ๆ การพูดที่เร็วมากหรือการพูดที่ออกเสียงไม่ชัด

ระดับที่ 6 ฟังการสนทนาแล้วเข้าใจภาษาพูดทุกรูปแบบที่เป็นการใช้ภาษาแบบทางราชการ และมีสำนวนการพูดเหมือนเจ้าของภาษา

ในทำนองเดียวกัน แฮร์ริส (Harris, 1990) ได้กำหนดระบบการให้คะแนนการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยแบ่งเกณฑ์การให้คะแนนออกเป็น 5 ด้าน โดยแต่ละด้านมีระดับการประเมินผลได้ 5 ระดับ ดังนี้

แม้จะเป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. ด้านการออกเสียง (Pronunciation)

ระดับที่ 1 มีปัญหาทางการออกเสียงเป็นอย่างมาก ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูดได้เลย

ระดับที่ 2 มีปัญหาในการออกเสียงมาก ยากต่อความเข้าใจ ผู้ฟังจะต้องถามซ้ำเรื่อย ๆ

เพื่อให้ทราบว่าผู้พูดต้องการสื่ออะไร

ระดับที่ 3 มีปัญหาทางการออกเสียงน้อย แต่ผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟังจึงจะสามารถเข้าใจได้ ตลอดจนมีการออกเสียงผิด ทำให้บางครั้งผู้ฟังสับสน

ระดับที่ 4 สามารถออกเสียงได้ดี แต่มีปัญหาเรื่องการออกเสียงเล็กน้อย อย่างไรก็ตามผู้ฟังสามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสารได้

ระดับที่ 5 สามารถออกเสียงได้ดีเหมือนเจ้าของภาษา

2. ด้านไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับที่ 1 ไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้ มีการใช้ไวยากรณ์ผิด และเรียงลำดับคำไม่

ถูกต้อง

ระดับที่ 2 สามารถใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับผิดบ่อย ๆ ทำให้เข้าใจยาก

ระดับที่ 3 ใช้ไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง ทำให้เข้าใจความหมายของประโยคที่พูดผิดไป

ระดับที่ 4 ใช้ไวยากรณ์ผิดบ้าง แต่สื่อความหมายได้ถูกต้อง

ระดับที่ 5 บกพร่องในการใช้ไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย เช่น เรียงลำดับผิด แต่ก็แก้ไขใหม่ได้

ถูกต้อง

3. ด้านคำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับที่ 1 ไม่สามารถสนทนาสื่อความหมายได้ เพราะไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์

ระดับที่ 2 เลือกใช้คำศัพท์ผิดเนื่องจากมีความรู้ด้านคำศัพท์ในวงจำกัด ทำให้ยากต่อความ

เข้าใจ

ระดับที่ 3 ใช้คำศัพท์ผิดบ่อย คำพูดที่ใช้ในการสนทนามีจำกัด เนื่องจากมีปัญหาในการคิด

คำศัพท์มาใช้ในการพูด

ระดับที่ 4 ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในบางครั้ง

ระดับที่ 5 มีความสามารถในการใช้คำศัพท์ วลี และสำนวนต่าง ๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว

เหมือนเจ้าของภาษา

4. ด้านความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

ระดับที่ 1 มีการหยุดเว้นช่วงในการสนทนาเป็นเวลานาน ทำให้ไม่เข้าใจ

ระดับที่ 2 มีการหยุดเว้นบ่อยครั้ง หยุดคิดเป็นเวลานาน เนื่องจากข้อจำกัดในการใช้ภาษา

ระดับที่ 3 มีความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูดไม่มากนัก เนื่องจากติดขัดเรื่องการใช้

ภาษาอยู่บ้าง

ระดับที่ 4 มีความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูด แต่บางครั้งมีการพูดสะดุด เนื่องจากยังมีปัญหาด้านการใช้ภาษา

ระดับที่ 5 มีความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่วเหมือนเจ้าของภาษา

5. ด้านความเข้าใจ (Comprehension)

ระดับที่ 1 ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสาร นั่นคือผู้พูดไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้

ระดับที่ 2 ติดขัดในการคิดค้นคำพูด มักจะพูดคำซ้ำ และพูดตะกุกตะกัก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น เมื่อผู้ฟังเห็นเอาไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระดับที่ 3 เข้าใจในสิ่งที่พูด และพูดได้เป็นส่วนมาก แต่ค่อนข้างพูดช้าและมักพูดคำซ้ำ
 ระดับที่ 4 สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน แต่มีการพูดข้อความซ้ำในบางครั้ง
 ระดับที่ 5 สามารถพูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด พูดได้เสมือนเจ้าของภาษา

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วีร์ นิธิรัตน์ (2551) ได้ทำการศึกษาการปฏิรูปการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในฐานะภาษาต่างประเทศสำหรับคนไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหาวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่นำไปสู่การพัฒนาคนไทยให้สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศได้อย่างมั่นใจ ถูกต้อง ชำนาญ และมีประสิทธิภาพ โดยใช้แบบแผนการวิจัยและพัฒนาเชิงปฏิบัติการอย่างมีส่วนร่วม ผลการวิจัยพบว่ากระบวนการพัฒนาคนไทยให้สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมั่นใจ ถูกต้อง ชำนาญ และมีประสิทธิภาพอย่างยั่งยืน ควรดำเนินการครอบคลุม 3 ขั้นตอน คือ (1) ความถูกต้องของภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (2) ความชำนาญในการสื่อสารภาษาอังกฤษ และ (3) ประสิทธิภาพในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยชี้ให้เห็นว่า ขั้นตอนแรก จำเป็นต้องมุ่งให้คนไทย สามารถสร้างประโยคภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ด้วยตนเอง ก่อนเครื่องตัวไปสู่การพัฒนาความชำนาญในการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยการกระทำซ้ำในขั้นตอนสอง และเพิ่มประสิทธิภาพการสื่อสารภาษาอังกฤษในขั้นตอนสาม ด้วยการเรียนรู้ข้อมูลเชิงระบบคำศัพท์ ภาษาอังกฤษเชิงวิชาการ การเปรียบเทียบระหว่างวัฒนธรรมไทยกับวัฒนธรรมตะวันตก และจิตวิทยาการสื่อสาร

นิธิพงศ์ รุจนโรจน์ (2550) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของผู้บริหารธุรกิจรายย่อย จำนวน 5 คน โดยใช้เนื้อหาวิชาการจากวารสารวิชาการ ตลอดจนบทความทางสื่อสิ่งพิมพ์ พบว่าการอ่านและทำความเข้าใจบทความเชิงวิชาการภาษาอังกฤษสามารถปรับปรุงทักษะภาษาอังกฤษได้ แต่พบว่าผู้บริหารธุรกิจรายย่อยทั้ง 5 คนต้องการพัฒนาและปรับปรุงทักษะการใช้ภาษาอังกฤษในทุกด้านทั้งทางด้าน การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

ชุตินา จิตตะวิทธิ (2548) ได้สำรวจความต้องการทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้จัดการแผนก บริษัทการไฟฟ้าฝ่ายผลิต จำกัด (มหาชน) โดยมีวัตถุประสงค์ 3 ประการคือ 1) เพื่อศึกษาความต้องการภาษาอังกฤษของผู้จัดการแผนก 2) เพื่อทราบระดับการใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบอาชีพของผู้จัดการแผนก และ 3) เพื่อทราบปัญหาการพูดภาษาอังกฤษในสถานที่ทำงานของผู้จัดการแผนก กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ผู้จัดการแผนก จำนวน 106 คน บริษัทการไฟฟ้าฝ่ายผลิตจำกัด(มหาชน) ปฏิบัติงาน ณ สำนักงานใหญ่ บริษัทการไฟฟ้าฝ่ายผลิตจำกัด(มหาชน) จังหวัดนนทบุรี และเหมืองแม่เมาะ จังหวัดลำปาง ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล ข้อมูลที่ได้รับนำมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS เพื่อหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่ามัธยฐานเลขคณิต และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่าผู้จัดการแผนก ใช้ทักษะการอ่านเพียงเล็กน้อยในการปฏิบัติงาน ขณะที่ทักษะการฟัง ทักษะการพูด และทักษะการเขียน ไม่ได้ใช้ในการปฏิบัติงาน สำหรับปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยพบว่า ผู้จัดการแผนกมีปัญหาในการใช้ทักษะการพูดและทักษะการเขียน แต่ทักษะการฟังและทักษะการอ่าน มีปัญหาในระดับปานกลาง อย่างไรก็ตามผู้จัดการแผนกมีความต้องการทักษะการฟัง การอ่าน การพูด และการเขียนเป็นอย่างมาก เพื่อปรับปรุงความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้จัดการแผนก

ผาณิต วิศณุวงศ์ (2542) ได้ศึกษาการพูดภาษาอังกฤษในธุรกิจการท่องเที่ยวโดยมีวัตถุประสงค์ ในการสำรวจลักษณะปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยว ปัญหาที่นักท่องเที่ยวประสบเมื่อต้องติดต่อกับบุคลากรฝ่ายไทย และเพื่อสำรวจหาลักษณะของรูปแบบของ

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาษาอังกฤษที่จำเป็นในการติดต่อสื่อสารในธุรกิจท่องเที่ยว วิธีการดำเนินงานวิจัยใช้การเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามโดยมีกลุ่มเป้าหมาย 2 กลุ่ม คือ กลุ่มบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยว และกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ โดยผู้วิจัยได้สรุปความต้องการภาษาอังกฤษในธุรกิจการท่องเที่ยวได้ดังนี้คือ (1) การพูดภาษาอังกฤษมีความจำเป็นต่อการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจท่องเที่ยว (2) นอกจากทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ต้องพัฒนา การฟังก็มีความจำเป็นต้องพัฒนามากกว่าทักษะในการอ่านหรือการเขียน (3) ผู้วิจัยเห็นว่าผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถนำไปประกอบการจัดเตรียมหลักสูตร การจัดทำบทเรียนและการสอนภาษาอังกฤษให้ตรงกับความต้องการของบุคลากรในด้านนี้ได้

ธนมณญ์ บุรุษภักดี (2547: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารด้านการพูด โดยใช้บทบาทสมมติ กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 โปแกรมวิชานิเทศศาสตร์ ปีการศึกษา 2/2545 สถาบันราชภัฏอุดรธานี จำนวน 40 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาที่ได้เรียนพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดี โดยที่นักศึกษามีคะแนนสูงกว่าก่อนเรียน และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น และพบว่านักศึกษาสนุกกับการแสดงบทบาทสมมติ เพราะนักศึกษามองเห็นว่าเป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน จึงให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี จึงสรุปว่า การแสดงบทบาทสมมติสามารถพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารและช่วยให้นักศึกษามีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

อุมาพร ภูพานเพชร (2547: 50) ได้ทำการศึกษา เรื่อง ผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาพัฒนาความสามารถด้านการพูดได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งนั่นก็คือ การใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารสามารถพัฒนาความสามารถของนักศึกษาด้านการพูดภาษาอังกฤษได้

รำไพ โพธิ์จิต (2546) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การใช้เกมและกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดติสงสาราม สำนักงานเขตราชเทวี กรุงเทพฯ ผลปรากฏว่า หลังจากนักเรียนได้รับการสอนโดยใช้เกมและกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนมีความสามารถด้านการพูดเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นอกจากนี้ยังพบว่า ปัญหาสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่สำคัญมี 3 ประการ คือ มาจาก (1) ปัญหาของตัวผู้เรียนเอง เช่น อาย, ไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ, กลัวพูดผิด (1) ปัญหาที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมในการเรียน เช่น นักเรียนมีโอกาสดูพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันน้อย และ (3) ปัญหาจากการเรียนการสอนในห้องเรียน เช่น ครูผู้สอนขาดเทคนิค และวิธีการในการเลือกและจัดกิจกรรมที่เหมาะสมให้กับผู้เรียน

ชุลีพร เพียรช่าง (2544) ศึกษาผลการฝึกอบรมครูเรื่องการสอนทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสารของครูสอนภาษาอังกฤษ โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ในระดับประถมศึกษาตอนปลาย และมีชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมีปัญหาด้านการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ การสำรวจปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนนี้ใช้เครื่องมือวิจัย คือ (1) แบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถทางภาษาของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลายจากข้อสอบ YLE (Yong Learners English) และ (2) แบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถทางภาษาของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจากข้อสอบ KET (Key English Test) ของ University of Cambridge Local Examination Syndicate (UCLES) ผลการวิจัย พบว่า คะแนนสอบทักษะพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับผ่านเกณฑ์แบบควรปรับปรุงให้ดีขึ้น ซึ่งอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ นอกจากนั้นเมื่อสุ่มถามนักเรียนที่เข้าสอบและ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ครูที่เป็นกรรมการคุมสอบ พบว่า การสอบทักษะการพูดที่ให้นักเรียนสื่อสารกับคู่สนทนาโดยที่กำหนดสถานการณ์ให้ นั้น นักเรียนไม่สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สุกัญญา ศิลประสาธ (2544) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ พบว่า กิจกรรมบทบาทสมมติมีส่วนทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน ตลอดจนมีความเชื่อมั่นในตนเอง และมั่นใจในการพูด ทั้งยังช่วยผ่อนคลายไม่ให้นักเรียนตึงเครียด ทำให้เกิดการเรียนรู้ทางการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างมีความสุข ผลก็คือผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษดียิ่งขึ้น

ศศิลักษณ์ เกตุจรัส (2543) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาทักษะทางด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ่อทองวงษ์จันทร์วิทยา จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัย พบว่า การใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารสามารถช่วยพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สูงขึ้นได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 นั่นคือ การจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารสามารถทำให้ทักษะการพูดของนักเรียนดีขึ้นได้

ผาณิต วิศณุวงศ์ (2542) ได้ศึกษาการพูดภาษาอังกฤษในธุรกิจการท่องเที่ยวโดยมีวัตถุประสงค์ ในการสำรวจลักษณะปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยว ปัญหาที่นักท่องเที่ยวประสบเมื่อต้องติดต่อกับบุคลากรฝ่ายไทย และเพื่อสำรวจหาลักษณะของรูปแบบของภาษาอังกฤษที่จำเป็นในการติดต่อสื่อสารในธุรกิจท่องเที่ยว วิธีการดำเนินงานวิจัยใช้การเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามโดยมีกลุ่มเป้าหมาย 2 กลุ่ม คือ กลุ่มบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการท่องเที่ยว และกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ โดยผู้วิจัยได้สรุปความต้องการภาษาอังกฤษในธุรกิจการท่องเที่ยวได้ดังนี้คือ (1) การพูดภาษาอังกฤษมีความจำเป็นต่อการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจท่องเที่ยว (2) นอกจากทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ต้องพัฒนา การฟังก็มีความจำเป็นต้องพัฒนามากกว่าทักษะในการอ่านหรือการเขียน (3) ผู้วิจัยเห็นว่าผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถนำไปประกอบการจัดเตรียมหลักสูตร การจัดทำบทเรียนและการสอนภาษาอังกฤษให้ตรงกับความต้องการของบุคลากรในด้านนี้ได้

เบญจวรรณ ผ่องแผ้ว (2528) ได้ทำการสำรวจความต้องการด้านภาษาอังกฤษและการประเมินผลการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษที่จัดให้กับบุคคลภายนอก โดยประเมินจากแบบสอบถามหลังการเรียนและจากผลการสอบก่อนและหลังการเข้ารับการอบรม กลุ่มตัวอย่างสำหรับการสำรวจความต้องการด้านภาษาอังกฤษ เป็นกลุ่มบุคคลผู้เข้ารับการอบรมภาษาอังกฤษภาคค่ำ รุ่น 6 ส่วนกลุ่มตัวอย่าง สำหรับการประเมินผลโครงการ คือ ผู้เข้ารับการอบรมภาษาอังกฤษภาคค่ำ รุ่น 4 5 6 และ 7 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งเป็น 3 ชนิด คือ แบบสอบถามความต้องการของสังคมปัจจุบันต่อการใช้ภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบถามที่เป็น rating scale ซึ่งถามถึงความต้องการภาษาอังกฤษในแง่ต่าง ๆ เช่น ปริมาณการใช้ จุดประสงค์ของการใช้ เป็นต้น ชุดที่ 2 เป็นแบบประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ภาคค่ำประเภท rating scale check list และแบบปลายเปิด ซึ่งให้ผู้เรียนตอบเมื่อการอบรมสิ้นสุดลง ส่วนชุดที่ 3 เป็นแบบทดสอบการฟัง การอ่าน และการเขียน ที่ใช้ทดสอบผู้เรียนก่อนและหลังการเรียน ผลที่ได้จากแบบสอบถามความต้องการด้านทักษะต่าง ๆ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ได้นำมาเสนอเป็นหลักสูตรสำหรับการสอนบุคคลภายนอกภาคค่ำ จากการประเมินผลการเรียนการสอนโดยผู้เรียนปรากฏว่าผู้เรียนส่วนใหญ่มีความพอใจในการเรียนการสอน วิธีสอน และเวลาที่จัดให้ ด้านเนื้อหาวิชามีความพอใจในเนื้อหาวิชา การฟังและการอ่าน ด้านการเขียนมีบางส่วนที่ควรปรับปรุง ส่วนเนื้อหาวิชาการพูดนั้นยังไม่เป็นที่พอใจ และควรได้รับการปรับปรุงใหม่ ส่วนผลการเรียนรู้ที่ดูจากคะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นโดย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คิดจากความแตกต่างระหว่างคะแนนสอบก่อนและหลังการเรียน ปรากฏว่าผู้เรียนรุ่นที่ 5 6 และ 7 ได้คะแนนเพิ่มขึ้นจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .005

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัยและผลการวิจัย

3.1 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัย เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ประจำปีการศึกษา 2554 ภาคการศึกษาที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จำนวน 35 คน โดยตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. ตัวแปรต้น คือ การใช้กิจกรรมการพูดในวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
2. ตัวแปรตาม คือ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา
3. การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยไม่ได้คำนึงถึงองค์ประกอบอื่นๆ ซึ่งอาจมีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาเช่น พื้นฐานทางเศรษฐกิจ สังคม อารมณ์ ความสนใจพิเศษ ตลอดจนสภาพแวดล้อมอื่นๆ

รายละเอียดของวิธีดำเนินการวิจัย มีดังนี้คือ

3.1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

3.1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1.4 การกำหนดค่าของตัวแปร

3.1.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

3.1.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ประจำปีการศึกษา 2554 ภาคการศึกษาที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

3.1.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยี พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ประจำปีการศึกษา 2554 ภาคการศึกษาที่ 2 ที่มีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 35 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) จากวิธีการจับฉลาก

3.1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษ
2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
3. เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
4. แบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.1.2.1 การสร้างเครื่องมือ

3.1.2.1.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษ

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษ มี

ขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ตลอดจนขอบข่ายของเนื้อหารายวิชา

ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษ

ขั้นตอนที่ 3 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ใช้กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษประกอบการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหา ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ขั้นตอนการสอนตามกรอบแนวคิดของ สคริเวนเนอร์ (Scrivener, 1994) มาเป็นหลักดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การนำเข้าสู่กิจกรรม (Lead-in) โดยการใช้คำถามหรือรูปภาพเพื่อเป็นการเตรียมตัวผู้เรียนให้มีความพร้อมก่อนเข้าสู่บทเรียน และช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจบทเรียน

ขั้นตอนที่ 2 การจัดกิจกรรม (Setting up Activity) เป็นขั้นตอนที่กำหนดให้ผู้เรียนทำกิจกรรม เช่น การจัดที่นั่งในการพูด การให้คำสั่งในการทำกิจกรรม การบอกรหัสประจำตัว / จุดมุ่งหมายในการทำกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจขั้นตอนและวิธีการดำเนินกิจกรรมก่อนการปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้กิจกรรมดำเนินไปได้อย่างราบรื่น

ขั้นตอนที่ 3 การดำเนินกิจกรรม (Run the Activity) เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนปฏิบัติกิจกรรมโดยไม่มีการแทรกแซงจากครูผู้สอน ผู้สอนจะมีบทบาทเพียงแคเป็นผู้สังเกตการณ์ / ผู้ช่วยคอยให้ความช่วยเหลือเมื่อจำเป็น เพื่อให้ผู้เรียนจะได้มีโอกาสใช้ภาษาอย่างอิสระ

ขั้นตอนที่ 4 การจบการทำกิจกรรม (Close the Activity) เป็นการให้สัญญาณเตือนโดยการบอกเวลาที่เหลือในการทำกิจกรรมให้ผู้เรียนทราบแล้วครูผู้สอนจะเป็นผู้ตัดสินหรือสรุปกิจกรรม

ขั้นตอนที่ 5 หลังการทำกิจกรรม (Post Activity) ครูผู้สอนจะทำการตรวจสอบข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เช่น มีการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำกิจกรรม การตรวจคำตอบ การพูดคุยเกี่ยวกับปัญหาหรือเป้าหมายของการทำกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสรุปหลังจากสิ้นสุดการทำกิจกรรม

อนึ่ง เพื่อให้เนื้อหามีความเที่ยงตรง ผู้วิจัยได้นำเนื้อหาที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง เที่ยงตรงอีกครั้ง

3.1.2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ผู้วิจัยนำเอกสารจาก “แนวการสร้างข้อสอบ” (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2538) และ “การพัฒนาข้อสอบภาษาอังกฤษให้เป็นมาตรฐาน” (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2543) มาเป็นกรอบแนวคิด โดยแบ่งแบบทดสอบออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบทดสอบเพื่อการสัมภาษณ์ข้อมูลส่วนบุคคลเป็นภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบที่กำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนจับคู่และสนทนาโต้ตอบกันเป็นภาษาอังกฤษ

การทดสอบทั้ง 2 ตอนจะทำก่อนและหลังการเรียน โดยแบบทดสอบที่ใช้ในแต่ละตอนจะเป็นข้อสอบแบบคู่ขนาน (Parallel test)

อนึ่ง แบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษทั้งก่อนและหลังนี้ ได้ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงของข้อสอบด้วยเช่นกัน ส่วนในเรื่องระดับความเชื่อมั่นของแบบทดสอบนั้น แบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนการเรียนมีระดับความ

เชื่อถือและเป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น เมื่อผู้ใดเห็นประโยชน์ของเอกสารฉบับนี้ กรุณาแจ้งให้ทราบโดยด่วน ไม่อย่างนั้น จะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์ และต้องจ่ายค่าเสียหายตามกฎหมายต่อไป

เชื่อมั่นอยู่ที่ 88.86% ส่วนแบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการเรียนมีระดับความเชื่อมั่นอยู่ที่ 86.01%

3.1.2.3 เกณฑ์ประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้สร้างเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยปรับกรอบของแฮริส (Harris, 1990) มาเป็นแนวคิด ซึ่งเกณฑ์การประเมินในการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดให้องค์ประกอบรวมทั้งสิ้น 6 องค์ประกอบ คือ

1. คำศัพท์ (Vocabulary)
2. ไวยากรณ์ (Grammar)
3. การออกเสียง (Pronunciation)
4. ความเข้าใจ (Comprehension)
5. ความคล่องแคล่ว (Fluency)
6. สีสันท่าทางประกอบการพูด (Style in Speaking)

จากนั้นนำเกณฑ์ทั้ง 6 ด้านมากำหนดระดับการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละองค์ประกอบออกเป็น 5 ระดับ จาก 1 (น้อยที่สุด) ถึง 5 (มากที่สุด) ตามวิธีของ ริน ลิเคิร์ต (Rinses Likert) ดังนี้

1. ความถูกต้อง (ทางไวยากรณ์ คำศัพท์ และการออกเสียง)

การพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ตามประเด็นที่กำหนด	ค่าน้ำหนักคะแนนของตัวเลือกตอบ
มีความถูกต้องมากที่สุด	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 5 คะแนน
มีความถูกต้องมาก	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 4 คะแนน
มีความถูกต้องปานกลาง	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 3 คะแนน
มีความถูกต้องน้อย	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 2 คะแนน
มีความถูกต้องน้อยที่สุด	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 1 คะแนน

2. ความเข้าใจ

การพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ตามประเด็นที่กำหนด	ค่าน้ำหนักคะแนนของตัวเลือกตอบ
พูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้มากที่สุด	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 5 คะแนน
พูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้มาก	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 4 คะแนน
พูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ปานกลาง	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 3 คะแนน
พูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้น้อย	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 2 คะแนน
พูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้น้อยที่สุด	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 1 คะแนน

3. ความคล่องแคล่ว

การพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ตามประเด็นที่กำหนด	ค่าน้ำหนักคะแนนของตัวเลือกตอบ
มีความคล่องแคล่วมากที่สุด	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 5 คะแนน

มีความคล่องแคล่วมาก	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 4 คะแนน
มีความคล่องแคล่วปานกลาง	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 3 คะแนน
มีความคล่องแคล่วน้อย	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 2 คะแนน
มีความคล่องแคล่วน้อยที่สุด	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 1 คะแนน

4. การแสดงท่าทาง น้ำเสียง ประกอบการพูด

การพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ตามประเด็นที่กำหนด

มีลีลาประกอบการพูดมากที่สุด	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 5 คะแนน
มีลีลาประกอบการพูดมาก	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 4 คะแนน
มีลีลาประกอบการพูดปานกลาง	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 3 คะแนน
มีลีลาประกอบการพูดน้อย	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 2 คะแนน
มีลีลาประกอบการพูดน้อยที่สุด	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 1 คะแนน

ค่าน้ำหนักคะแนนของตัวเลือกตอบ

3.1.2.4 แบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

การจัดทำแบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนได้ประเมินความสามารถของตนเองในด้านการพูดก่อนและหลังการเรียน แบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้ คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน สาขาวิชา คณะที่สังกัด ประวัติการเรียนภาษาอังกฤษในระดับปริญญาตรี ประวัติการทำงาน และประวัติการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม (เรียนพิเศษ) นอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียน

ตอนที่ 2 เป็นแบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ประจำปีการศึกษา 2554 ภาคการศึกษาที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ แบบประเมินนี้มีด้วยกันทั้งสิ้น 9 ข้อ โดยที่ 8 ข้อแรกเป็นคำถามปลายปิดที่เป็นการให้ระดับคะแนนที่มีลักษณะแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับตามแบบของ ลิเคิร์ท (Likert's Scale) โดยกำหนดความหมายของแต่ละระดับ (Rating Scale) ดังต่อไปนี้

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

ส่วนข้อที่ 9 เป็นคำถามปลายเปิด เพื่อให้ให้นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา หรืออุปสรรคในการพูดได้อย่างอิสระ

อนึ่ง แบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษนี้ มีค่าระดับความเชื่อมั่น (Reliability) อยู่ที่ 91.89%

(Descriptive Statistics) มาใช้วัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการเรียน เพื่อหาค่าเฉลี่ยแล้วนำมาเสนอในรูปแบบของตารางพร้อมบรรยายประกอบ และใช้สถิติเชิงเปรียบเทียบ (Inferential Statistics) มาใช้วัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการเรียน เพื่อเปรียบเทียบการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียน วิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

อนึ่งแบบสอบถามของแบบประเมินตนเองตอนที่ 1 ซึ่งเป็นคำถามข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไปของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ประจำปีการศึกษา 2554 ภาคการศึกษาที่ 2 ที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ นำข้อมูลที่ได้ เช่น เพศ คณะที่สังกัด มาหาค่าร้อยละ (Percentage) และค่าเฉลี่ย (Arithmetic Means) ของตัวแปรด้วยเช่นกัน

3.1.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ

3.1.6.1 สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เป็นสถิติที่นำมาใช้บรรยายคุณลักษณะของข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาจากกลุ่มประชากรที่นำมาศึกษาได้แก่

3.1.6.1.1 ค่าร้อยละ (Percentage) ซึ่งนำมาใช้วิเคราะห์ข้อมูลของแบบประเมินตนเองตอนที่ 1 และตอนที่ 2

3.1.6.1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) ซึ่งนำมาใช้วิเคราะห์ข้อมูลของแบบประเมินตนเองตอนที่ 2

3.1.6.2 สถิติเชิงเปรียบเทียบ (Interential Statistics) นำมาใช้วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบทดสอบเพื่อเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ก่อนและหลังจากการเรียนวิชาการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ

3.1.6.3 การวิเคราะห์โดยวิธี t-test โดยหาค่า t-test แบบ Dependent Group (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2540) ในการเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียน โดยกำหนดสมมติฐานที่ใช้ในการทดสอบดังนี้ คือ

$$H_0 : \mu_D = \mu_o$$

$$H_1 : \mu_D \neq \mu_o$$

โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

3.2 ผลการวิจัย

การศึกษากการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ผู้วิจัยได้แจกแบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ โดยสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling) จำนวน 35 คน

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลของการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ตอนตามลำดับดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 3.2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2.2 ผลการวิเคราะห์แบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
- 3.2.3 ผลการวิเคราะห์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

3.2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 35 ราย แบ่งตามเพศ และคณะ แสดงไว้ในตารางที่ 3.1 ดังนี้

ตารางที่ 3.1 แสดงข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
เพศ		
● ชาย	17	48.6
● หญิง	18	51.4
รวม	35	100.0
คณะ		
● วิทยาลัยการบริหารและจัดการ	5	14.3
● เทคโนโลยีการเกษตร	5	14.3
● สถาปัตยกรรมศาสตร์	5	14.3
● วิศวกรรมศาสตร์	5	14.3
● ครุศาสตร์อุตสาหกรรม	5	14.3
● อุตสาหกรรมการเกษตร	5	14.3
● วิทยาศาสตร์	5	14.3
รวม	35	100.0

จากตารางที่ 3.1 สามารถอธิบายข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 35 ราย ได้ดังนี้ คือ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ มีจำนวน 35 ราย เป็นเพศหญิง 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 51.4% และเป็นเพศชาย 17 ราย คิดเป็นร้อยละ 48.6% โดยที่นักศึกษา จำนวน 35 คนนี้มาจากคณะต่าง ๆ คณะละ 5 คน รวม 7 คณะ ดังนี้ คือ วิทยาลัยการบริหารและจัดการ คณะเทคโนโลยีการเกษตร คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะอุตสาหกรรมการเกษตร และคณะวิทยาศาสตร์

3.2.2 ผลการวิเคราะห์แบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์แบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา จำนวน 35 คน ซึ่งทำการประเมินก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มีรายละเอียดแสดงในตารางที่ 3.2 และ 3.3 ดังนี้ คือ

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.2 ผลการประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนการเรียน

องค์ประกอบที่ใช้ในการประเมิน	ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ		
	\bar{X}	S.D.	ระดับความสามารถ ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
ออกเสียงได้ถูกต้อง	2.31	0.68	น้อย
เลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทใน สถานการณ์ต่าง ๆ	2.31	0.53	น้อย
ใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง	2.25	0.70	น้อย
พูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ถูกต้อง	2.46	0.56	น้อย
นำ / ดำเนิน / การสนทนาได้อย่างราบรื่นเป็น ธรรมชาติ	2.49	0.61	น้อย
พูดได้อย่างคล่องแคล่ว	2.29	0.79	น้อย
มีลีลาท่าทางประกอบการพูดได้เหมาะสม	2.23	0.77	น้อย
มีความมั่นใจในการพูด	2.46	0.66	น้อย
ค่าเฉลี่ยรวม	2.31		น้อย

จากตารางที่ 3.2 สามารถอธิบายผลการประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนการเรียนวิชาการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา จำนวน 35 คน ได้ดังนี้คือ

นักศึกษาประเมินตนเองว่า นักศึกษามีระดับความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับน้อยในทุกองค์ประกอบที่ใช้ในการประเมิน กล่าวคือ องค์ประกอบด้านการออกเสียงถูกต้อง ($\bar{X} = 2.31$) ด้านการเลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทในสถานการณ์ต่าง ๆ ($\bar{X} = 2.31$) ด้านการใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง ($\bar{X} = 2.25$) ด้านการพูดได้อย่างคล่องแคล่ว ($\bar{X} = 2.46$) ด้านการนำ / ดำเนิน การสนทนาได้อย่างราบรื่นเป็นธรรมชาติ ($\bar{X} = 2.49$) ด้านการพูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ถูกต้อง ($\bar{X} = 2.29$) ด้านการใช้ลีลาท่าทางประกอบการพูดได้เหมาะสม ($\bar{X} = 2.33$) ตลอดจนความมั่นใจในการพูด ($\bar{X} = 2.46$) และเมื่อดูภาพรวมของผลการประเมินตนเองของนักศึกษาก่อนการเรียนวิชาการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ ก็พบว่า นักศึกษาประเมินตนเองว่ามีทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้ในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ยรวม = 2.31) เช่นกัน

ตารางที่ 3.3 ผลการประเมินตนเองด้านภาษาอังกฤษหลังการเรียน

องค์ประกอบที่ใช้ในการประเมิน	ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ		
	\bar{X}	S.D.	ระดับความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
ออกเสียงได้ถูกต้อง	3.03	0.66	ปานกลาง
เลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทในสถานการณ์ต่าง ๆ	2.69	0.53	ปานกลาง
ใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง	2.71	0.52	ปานกลาง
พูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ถูกต้อง	2.91	0.51	ปานกลาง
นำ / ดำเนิน / การสนทนาได้อย่างราบรื่นเป็นธรรมชาติ	2.69	0.48	ปานกลาง
พูดได้อย่างคล่องแคล่ว	2.71	0.62	ปานกลาง
มีลีลาท่าทางประกอบการพูดได้เหมาะสม	2.60	0.55	น้อย
มีความมั่นใจในการพูด	3.31	0.58	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	2.83		ปานกลาง

จากตารางที่ 3.3 สามารถอธิบายผลการประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนวิชาการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาจำนวน 35 คน ได้ดังนี้ คือ

นักศึกษาประเมินตนเองว่า นักศึกษามีระดับความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางในเกือบทุกองค์ประกอบที่ใช้ในการประเมิน กล่าวคือ องค์ประกอบด้านการออกเสียงถูกต้อง ($\bar{X} = 3.03$) ด้านการเลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทในสถานการณ์ต่าง ๆ ($\bar{X} = 2.69$) ด้านการใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง ($\bar{X} = 2.71$) ด้านการพูดได้อย่างคล่องแคล่ว ($\bar{X} = 2.91$) ด้านการนำ / ดำเนิน การสนทนาได้อย่างราบรื่นเป็นธรรมชาติ ($\bar{X} = 2.69$) ด้านการพูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ถูกต้อง ($\bar{X} = 2.71$) และด้านความมั่นใจในการพูด ($\bar{X} = 3.31$) ยกเว้นด้านการใช้ลีลาท่าทางประกอบการพูดได้เหมาะสม ที่นักศึกษาประเมินตนเองว่ามีระดับความสามารถอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.60$) และเมื่อดูภาพรวมของผลการประเมินตนเองของนักศึกษาก่อนการเรียนวิชาการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ ก็พบว่า นักศึกษาประเมินตนเองว่ามีทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวม = 2.83) เช่นกัน

3.2.3 ผลการวิเคราะห์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

ผลการวิเคราะห์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาก่อนการเรียน และหลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนวิชาการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ แสดงในตารางที่ 3.4-3.5 ดังนี้ คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.4 แสดงผลการวิเคราะห์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา
ก่อนการเรียน

องค์ประกอบเพื่อวัดระดับทักษะการพูด ภาษาอังกฤษ	ก่อนการเรียน		ระดับความสามารถ ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
	\bar{X}	S.D.	
ออกเสียงได้ถูกต้อง	2.60	0.50	น้อย
เลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทใน สถานการณ์ต่าง ๆ	2.71	0.62	ปานกลาง
ใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง	2.74	0.66	ปานกลาง
พูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ถูกต้อง	2.66	0.54	ปานกลาง
พูดได้อย่างคล่องแคล่ว	2.60	0.50	น้อย
มีลีลาท่าทางประกอบการพูดได้เหมาะสม	2.29	0.67	น้อย
ค่าเฉลี่ยรวม	2.60		น้อย

จากตารางที่ 3.4 สามารถอธิบายผลการวิเคราะห์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา จำนวน 35 คน ก่อนการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้ดังนี้คือ

ในภาพรวม นักศึกษามีระดับความสามารถในด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ยรวม = 2.60) โดยที่นักศึกษาสามารถออกเสียงได้ถูกต้องในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.60$) แต่องค์ประกอบอื่น ๆ คือ เลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทในสถานการณ์ต่าง ๆ ใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง และพูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ถูกต้องนั้น นักศึกษามีระดับความสามารถอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.71, 2.74$ และ 2.66 ตามลำดับ) ส่วนองค์ประกอบด้านการพูดได้อย่างคล่องแคล่ว และมีลีลาท่าทางประกอบการพูดได้เหมาะสมนั้น นักศึกษามีระดับความสามารถอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.60$ และ 2.29 ตามลำดับ)

ตารางที่ 3.5 แสดงผลการวิเคราะห์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา
หลังการเรียน

องค์ประกอบเพื่อวัดระดับทักษะการพูด ภาษาอังกฤษ	หลังการเรียน		ระดับความสามารถ ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
	\bar{X}	S.D.	
ออกเสียงได้ถูกต้อง	3.43	0.50	มาก
เลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทใน สถานการณ์ต่าง ๆ	3.54	0.56	มาก
ใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง	3.23	0.55	ปานกลาง
พูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ถูกต้อง	3.66	0.48	มาก
พูดได้อย่างคล่องแคล่ว	3.23	0.55	ปานกลาง
มีลีลาท่าทางประกอบการพูดได้เหมาะสม	3.23	0.55	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	3.38		ปานกลาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 3.5 สามารถอธิบายผลการวิเคราะห์ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา จำนวน 35 คน หลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะ การพูดภาษาอังกฤษได้ดังนี้ คือ

ในภาพรวม นักศึกษามีระดับความสามารถในด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการใช้ กิจกรรมการพูดในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวม = 3.38) แต่ถ้าพิจารณารายละเอียดในแต่ละองค์ประกอบที่สำคัญในการพูด พบว่า หลังการใช้กิจกรรมการ พูดในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษาสามารถออกเสียงได้ถูกต้องในระดับมาก ($\bar{X} = 3.43$) ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทและสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.54$) และสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ถูกต้องในระดับมาก ($\bar{X} = 3.66$) ส่วนอีก 3 องค์ประกอบ คือ ความ ถูกต้องในการใช้ไวยากรณ์ ความคล่องแคล่วในการพูด ตลอดจนลีลาท่าทางประกอบการพูด นักศึกษามี ทักษะอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.23$ ในองค์ประกอบทั้ง 3 องค์ประกอบ)

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัยและวิจารณ์

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ในครั้งนี้ ผู้วิจัยสามารถนำผลการวิจัยมาอภิปรายและวิจารณ์ได้ดังนี้ คือ

4.1 การอภิปรายผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาก่อนและหลังการเรียน

ผลการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ที่มีพื้นฐานความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษต่ำ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ภาคการศึกษาที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2554 จำนวน 35 คน นั้น พบว่า นักศึกษามีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้สูงขึ้น ดังจะเห็นได้ว่าเมื่อเปรียบเทียบผลการทดสอบวัดความสามารถทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนการเรียน และหลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า นักศึกษามีพัฒนาการการพูดภาษาอังกฤษจากมีทักษะในการพูดภาษาอังกฤษระดับน้อยก่อนเรียน แต่มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับสูงขึ้นหลังการเรียน (คะแนนเฉลี่ยรวม = 2.6 และ 3.38 ตามลำดับ) และสามารถแสดงให้เห็นภาพรวมที่ชัดเจนมากขึ้นได้ ด้วยค่าสถิติ t-test แบบ Dependent Samples เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการเรียน ดังแสดงในตารางที่ 4.1 ดังนี้คือ

ตารางที่ 4.1 แสดงภาพรวมของผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังการเรียน

ผลการทดสอบ	ก่อนการเรียน		หลังการเรียน		t	P value
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	15.60	2.81	20.31	2.45	-22.31	0.00*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.1 ซึ่งเกิดจากการนำผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่เคยมีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำ ก่อนและหลังการเรียนมาหาค่าเฉลี่ย และวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการเรียน พบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียน วิชาการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($t = -22.31, p = 0.00^*$) โดยที่ค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการเรียนอยู่ที่ 15.60 ค่าเฉลี่ยหลังใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนอยู่ที่ 20.31 เพิ่มขึ้น 4.71 แสดงว่ากิจกรรมที่ใช้ในการพูดภาษาอังกฤษช่วยให้นักศึกษามีพัฒนาการในด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หรือพูดอีกนัยหนึ่งก็คือ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่เคยมีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้สูงขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารต้นฉบับสำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นอกจากนั้นเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบแต่ละด้านที่มีผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษก็พบว่านักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีพัฒนาการด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังจากเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในทุกด้าน ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นภาพได้อย่างชัดเจนด้วยค่าสถิติ t-test แบบ Dependent Sample เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแต่ละองค์ประกอบก่อนและหลังการเรียน ดังแสดงในตารางที่ 4.2 ดังนี้คือ

ตารางที่ 4.2 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษในแต่ละองค์ประกอบที่ใช้วัดทักษะการพูดของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาก่อนและหลังการเรียน

องค์ประกอบที่ใช้ในการวัดทักษะการพูด ภาษาอังกฤษ	ก่อนการเรียน		หลังการเรียน		t	P value
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ออกเสียงได้ถูกต้อง	2.60	0.50	3.43	0.50	-12.82	0.00*
เลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับ บริบทในสถานการณ์ต่าง ๆ	2.71	0.62	3.54	0.56	-10.83	0.00*
ใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง	2.74	0.66	3.23	0.55	-5.7	0.00*
พูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ถูกต้อง	2.66	0.54	3.66	0.48	-14.08	0.00
พูดได้อย่างคล่องแคล่ว	2.60	0.50	3.23	0.55	-7.59	0.00*
มีความมั่นใจในการพูด	2.29	0.67	3.23	0.55	-11.59	0.00*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.2 สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีระดับความสามารถในการพูดต่ำ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2554 มีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนการเรียน และหลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในทุกองค์ประกอบของเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ทั้งทักษะทางด้านการออกเสียงได้ถูกต้อง ($t = -12.82, p = 0.00^*$) ทักษะทางด้านเลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทในสถานการณ์ต่าง ๆ ($t = -10.83, p = 0.00^*$) ทักษะทางด้านการใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง ($t = -5.7, p = 0.00^*$) ทักษะทางด้านการพูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ถูกต้อง ($t = -14.08, p = 0.00^*$) ทักษะทางด้านการพูดได้อย่างคล่องแคล่ว ($t = -7.59, p = 0.00^*$) และการมีทักษะความมั่นใจในการพูด ($t = -11.59, p = 0.00^*$) นั่นคือ ผลการวิจัยแสดงว่านักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีระดับความสามารถในการพูดต่ำ จำนวน 35 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีพัฒนาการทางการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นในทุก ๆ ด้าน

4.2 การอภิปรายผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการประเมินตนเอง ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียน

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลที่ได้จากการประเมินตนเองทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาก่อนการเรียน และหลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนวิชาการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 35 คน พบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเพิ่มขึ้น กล่าวคือ การประเมินตนเองก่อนและหลังเรียน ความสามารถทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระดับน้อย (ค่าเฉลี่ยรวม = 2.31) แต่หลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนความสามารถทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวม = 2.83) นอกจากนั้นถ้าเปรียบเทียบข้อมูลในแต่ละองค์ประกอบก็จะเห็นว่าระดับความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษที่นักศึกษาประเมินตนเองเพิ่มขึ้นในแทบทุกองค์ประกอบ ดังแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 แสดงผลการเปรียบเทียบการประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการเรียน

องค์ประกอบที่ใช้ในการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	ระดับความสามารถด้านทักษะการพูด			
	ก่อนการเรียน		หลังการเรียน	
	\bar{X}	ผล	\bar{X}	ผล
ออกเสียงได้ถูกต้อง	2.31	น้อย	3.03	ปานกลาง
เลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทในสถานการณ์ต่าง ๆ	2.31	น้อย	2.68	ปานกลาง
ใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง	2.25	น้อย	2.71	ปานกลาง
พูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ถูกต้อง	2.46	น้อย	2.91	ปานกลาง
พูดได้อย่างคล่องแคล่ว	2.49	น้อย	2.69	ปานกลาง
นำ / ดำเนิน / การสนทนาได้อย่างราบรื่นเป็นธรรมชาติ	2.29	น้อย	2.71	ปานกลาง
มีลีลาท่าทางประกอบการพูดได้เหมาะสม	2.23	น้อย	2.60	น้อย
มีความมั่นใจในการพูด	2.46	น้อย	3.31	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยรวม	2.31	น้อย	2.83	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.3 สามารถอภิปรายผลการวิจารณ์ได้ว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่เรียนวิชาการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 35 คนนั้น ประเมินความสามารถของตนเองในด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น โดยก่อนการเรียนนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาประเมินตนเองว่ามีทักษะการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ยรวม = 2.31) และหลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาประเมินตนเองว่ามีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ยรวม = 2.83) โดยพบว่า ในแทบทุกองค์ประกอบที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการวัดความสามารถทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษทั้งทางด้านออกเสียงได้ถูกต้อง การเลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทในสถานการณ์ต่าง ๆ การใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง การพูดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ถูกต้อง การพูดได้อย่างคล่องแคล่ว การนำ / ดำเนิน / การสนทนาได้อย่างราบรื่นเป็นธรรมชาติ และการมีความมั่นใจในการพูด นักศึกษาได้ประเมินตนเองว่านักศึกษามีความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษจากระดับน้อยเพิ่มขึ้นเป็นระดับปานกลางด้วยเช่นกัน

จากประเด็นต่าง ๆ ที่ได้อภิปรายมาแล้วข้างต้น สามารถเห็นภาพได้อย่างชัดเจนว่า ในการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่เคยมีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำ ได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ในโอกาสและสถานการณ์ที่หลากหลาย ในระหว่างการเรียนการสอนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ การที่มีความหลากหลายของกิจกรรมทั้งกิจกรรมเดี่ยว และกิจกรรมกลุ่ม เปิดโอกาสให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้นักศึกษาไม่เบื่อแต่รู้สึกสนุกสนาน มีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรม มีการกำหนดเป้าหมายและการฝึกฝนที่เป็นขั้นตอน ทำให้นักศึกษาตระหนักว่าต้องทำอะไร กำลังทำอะไร ทำทำไม และทำเพื่ออะไร แรงกระตุ้นเหล่านี้ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ล้วนก่อให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา และความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษของตนเองมากขึ้น ทำให้ในที่สุดนักศึกษาที่เคยมีระดับการพูดภาษาอังกฤษต่ำ สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5 สรุปผลและข้อเสนอแนะ

ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวโดยสรุปถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ ซึ่งประกอบด้วยข้อเสนอแนะสำหรับครูที่สอนภาษาอังกฤษ และข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ซึ่งเป็นงานวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยมีวัตถุประสงค์ของการศึกษาในครั้งนี้ ดังนี้คือ

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

5.1.1 เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

5.1.2 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ก่อนและหลังการเรียนรู้ว่ามีการพัฒนาแตกต่างกันหรือไม่อย่างไร

5.2 วิธีดำเนินการวิจัย

5.2.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่ำ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ประจำปีการศึกษา 2554 ภาคการศึกษาที่ 2 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จำนวน 35 คน จากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

5.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษ
2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
3. เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
4. แบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้

การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษในการเรียนวิชาการพัฒนาทักษะ ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ตลอดจนขอบข่ายของเนื้อหารายวิชา

ขั้นตอนที่ 2 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นตอนที่ 3 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ใช้กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษประกอบการสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหา ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ขั้นตอนการสอนตามกรอบแนวคิดของ สคริเวนเนอร์ (Scrivener, 1994) มาเป็นหลัก และเพื่อให้เนื้อหามีความเที่ยงตรง ผู้วิจัยได้นำเนื้อหาที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง เที่ยงตรงอีกครั้ง

การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยนำแนวคิดของ “แนวทางการสร้างข้อสอบ” และ “การพัฒนาข้อสอบภาษาอังกฤษให้เป็นมาตรฐาน (อัจนรา วงศ์โสธร, 2543) มาเป็นกรอบแนวคิด โดยแบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการเรียนมีระดับความเชื่อมั่นอยู่ที่ 86.01%

เกณฑ์ประเมินความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้สร้างเกณฑ์ประเมินความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยปรับกรอบความคิดของ แฮริส (Harris, 1990) มาเป็นแนวคิด และได้เพิ่มเกณฑ์ประเมินขึ้นอีก 1 องค์ประกอบ รวมทั้งสิ้นเป็น 6 องค์ประกอบ ดังนี้คือ

1. คำศัพท์ (Vocabulary)
2. ไวยากรณ์ (Grammar)
3. การออกเสียง (Pronunciation)
4. ความเข้าใจ (Comprehension)
5. ความคล่องแคล่ว (Fluency)
6. สีลาท่าทางประกอบการพูด (Style in Speaking)

แบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยแบ่งแบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน สาขาวิชา คณะที่สังกัด ประวัติการเรียนภาษาอังกฤษในระดับปริญญาตรี ประวัติการทำงาน และประวัติการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม (เรียนพิเศษ) นอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียน

ตอนที่ 2 เป็นแบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ประจำปีการศึกษา 2554 ภาคการศึกษาที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ แบบประเมินนี้มีด้วยกันทั้งสิ้น 9 ข้อ โดยที่ 8 ข้อแรกเป็นคำถามปลายปิดที่เป็นการให้ระดับคะแนนที่มีลักษณะแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับตามแบบของ ลิเคิร์ท (Likert's Scale) โดยกำหนดความหมายของแต่ละระดับ (Rating Scale) ดังต่อไปนี้

5	หมายถึง	มากที่สุด
4	หมายถึง	มาก
3	หมายถึง	ปานกลาง
2	หมายถึง	น้อย
1	หมายถึง	น้อยที่สุด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์สำหรับการใช้ในเพียงการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ส่วนข้อที่ 9 เป็นคำถามปลายเปิด เพื่อให้ให้นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา หรือ อุปสรรคในการพูดได้อย่างอิสระ

อนึ่ง แบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษนี้ มีค่าระดับความเชื่อมั่น (Reliability) อยู่ที่ 91.89%

5.2.3 การจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำผลคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา จำนวน 35 คน มาหาค่าเฉลี่ย และนำค่าเฉลี่ยที่ได้มาวิเคราะห์หาความแตกต่างของคะแนนก่อนการเรียน และหลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนด้วยค่าสถิติ t-test แบบ Dependent Sample

นอกจากนั้น เพื่อให้ได้ภาพที่ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้นำหลักเกณฑ์อันตรภาคชั้น (สุทธนู ศรีไสย์, 2547: 3) มาพิจารณาแปลความหมายของค่าเฉลี่ยแต่ละค่าด้วยเช่นกัน ดังนี้คือ

ระดับค่าเฉลี่ย 1.00-1.80	หมายถึง	มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับน้อยที่สุด
ระดับค่าเฉลี่ย 1.81-2.60	หมายถึง	มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับน้อย
ระดับค่าเฉลี่ย 2.61-3.40	หมายถึง	มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง
ระดับค่าเฉลี่ย 3.41-4.20	หมายถึง	มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับมาก
ระดับค่าเฉลี่ย 4.21-5.00	หมายถึง	มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด

2. นำผลการประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ก่อนการเรียน และหลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียน จำนวน 35 คน มาคำนวณหาค่าเฉลี่ย โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับของลิเคิร์ต (Likert Rating Scale) มาเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยด้วยเช่นกัน ดังนี้

ระดับค่าเฉลี่ย 1.00-1.80	หมายถึง	มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับน้อยที่สุด
ระดับค่าเฉลี่ย 1.81-2.60	หมายถึง	มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับน้อย
ระดับค่าเฉลี่ย 2.61-3.40	หมายถึง	มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง
ระดับค่าเฉลี่ย 3.41-4.20	หมายถึง	มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับมาก
ระดับค่าเฉลี่ย 4.21-5.00	หมายถึง	มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด

5.3 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษา การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ในครั้งนี้พบว่า เมื่อใช้กิจกรรมการพูดในการเรียน นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งในภาพรวม (ดูตารางที่ 4.1 หน้า 32 ประกอบ) และในภาพย่อย (ดูตารางที่ 4.2 หน้า 33 ประกอบ)

นอกจากนั้น ถ้าพิจารณาการแปลความหมายของค่าเฉลี่ย โดยใช้หลักการอันตรภาคชั้น (สุทธนู ศรีไสย์, 2547: 31) พบว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีพื้นฐานระดับความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษต่ำ เมื่อทำการทดสอบวัดความสามารถก่อนเรียน พบว่า นักศึกษาทั้ง 35 คน มีทักษะการพูดในระดับต่ำเช่นกัน แต่พบว่านักศึกษามีพัฒนาการด้านทักษะการพูดหลังใช้กิจกรรมการพูดในการเรียนในระดับสูงขึ้น กล่าวคือ ออกเสียงได้ถูกต้องจากระดับน้อยเป็นระดับมาก ใช้คำศัพท์ได้ไม่จำกัดทุกทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ถูกต้องเหมาะสมกับบริบทในสถานการณ์ต่าง ๆ จากระดับปานกลางเป็นระดับมาก พุดสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจ ได้ถูกต้องจากระดับปานกลางเป็นระดับมาก และในภาพรวมนักศึกษาที่สามารถพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษจากที่มีความสามารถในการพูดก่อนเรียนในระดับน้อย แต่หลังการเรียนการพัฒนา ภาษาอังกฤษก็สูงขึ้นด้วยเช่นกัน (ดูตารางที่ 3.4 และตารางที่ 3.5 หน้า 30 ประกอบ)

ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์แบบประเมินตนเองด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ทั้ง 35 คน ก็สอดคล้องกับผลการทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการ พูด กล่าวคือ ในภาพรวมนักศึกษาทุกคนประเมินตนเองว่าหลังการใช้กิจกรรมการพูดในการเรียน นักศึกษา มีการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษได้สูงขึ้นกว่าก่อนการเรียนด้วยเช่นกัน (ดูตารางที่ 3.2-3.3 หน้า 28-29 ประกอบ)

5.4 ข้อเสนอแนะ

5.4.1 ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษ

1. ในการสอนวิชาที่เกี่ยวกับการพูดเพื่อให้กิจกรรมการพูดสามารถพัฒนาทักษะการพูด ได้สูงสุด ครูควรปรับให้กิจกรรมต่าง ๆ เหมาะกับความรู้ ความสนใจ และประสบการณ์ของนักศึกษา
2. ครูควรอธิบายเป้าหมาย และขั้นตอนการทำกิจกรรมให้นักศึกษาเข้าใจอย่างละเอียด เพื่อให้การทำกิจกรรมเป็นไปได้อย่างราบรื่น
3. ครูควรมีสื่อและอุปกรณ์การสอนที่หลากหลายและมีขนาดที่เหมาะสม และควร ฝึกฝนให้ชำนาญก่อนนำมาใช้จริง
4. ในกรณีที่นักศึกษามีระดับความสามารถด้านทักษะการพูดต่ำ ครูผู้สอนควรให้ นักศึกษาที่มีระดับความสามารถทางการพูดสูงมาเป็นคู่ หรือมาจับกลุ่มทำงานร่วมกัน เพื่อคอยกระตุ้นและ ช่วยเหลือ ตลอดจนเป็นแนวทางให้นักศึกษาที่มีระดับความสามารถด้านทักษะการพูดต่ำกว่าเลียนแบบ หรือพยายามพูดให้ดีขึ้นได้

5.4.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นเพียงการศึกษาถึงการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีพื้นฐานระดับความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษต่ำ จำนวน 35 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จึงควรมีการศึกษาถึงการพัฒนาทักษะ ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารทุกคนทุกคณะ และทุกหลักสูตร เพื่อจะได้เห็นภาพกว้างที่ชัดเจนขึ้น ทั้งนี้เพื่อจะได้ปรับปรุง และพัฒนาทั้งตัวผู้เรียน ครูผู้สอน และผู้ดูแลหลักสูตร อันจะเป็นประโยชน์ทั้งต่อผู้เรียน ผู้สอน และสถาบันการศึกษา
2. การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นเพียงการศึกษาด้านการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จึงควรมีการศึกษากการพัฒนาทักษะด้านอื่น ๆ เช่น การพัฒนาทักษะการฟัง การพัฒนาทักษะการอ่าน และ การพัฒนาทักษะการเขียนด้วยเช่นกัน เพื่อที่ครูผู้สอนจะได้รู้จุดเด่น และจุดอ่อนของนักศึกษา และหาทาง แก้ไขข้อบกพร่องพร้อมขยายขีดความสามารถที่นักศึกษามีอยู่ให้เกิดศักยภาพสูงสุดได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2545). *คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- กลุ่มส่งเสริมการเรียนการสอนและประเมินผล. (2548). *การวัดและประเมินผล อิงมาตรฐานการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- กุสุมา ล่าม้าย. (2532 สิงหาคม – 2553 มีนาคม). “การจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร; *วารสารศึกษาศาสตร์*. 6(15-16): 22.
- กฤษสิริ ไวยพะวงนิช. (2545). *หลักการพูด*. กรุงเทพฯ : โอ.เอส พรินติ้ง เฮ้า.
- คณะอนุกรรมการพัฒนาคุณภาพวิชาการ. (2546). *การจัดสาระการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- ชัยยา เปรมภักดี. (2543). *การเปรียบเทียบความสามารถและเจตคติในด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนตามทฤษฎีการสอนแบบบอร์ธวูดและการสอนตามคู่มือครู*. ปริญาานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุสิทธิ์ เพียรช่าง. (2544). *การศึกษาผลการฝึกอบรมครู เรื่องการสอนทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสาร ของครูสอนภาษาอังกฤษ โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ธนมณญ์ บุรุษภักดี. (2547). *การพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารด้านการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้บทบาทสมมุติ: วิจัยในชั้นเรียน*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (วิชาภาษาอังกฤษ). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). *สุดยอวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่*. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2531). *วิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์ และพฤติกรรมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล.
- รวีวงศ์ ศรีทองรุ่ง. (2540). *การพูดเพื่อประชาสัมพันธ์*. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จำไพ โปธิ์จิต. (2546). *การใช้เกมและกิจกรรมทางภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดดิสหงสาราม*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543). *การวัดด้านจิตพิสัย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาสน์.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2526). *หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล.
- ศศิลักษณ์ เกตุจรุง. (2543). *การใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ศิริลักษณ์ ลิ้มภักดี. (2542). *ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ*. กรุงเทพฯ: บริษัท สำนักพิมพ์ หน้าต่างสู่โลกกว้าง.
- สำนักงานทดสอบทางการศึกษา. (2546). *แนวทางการประเมินผลด้วยทางเลือกใหม่*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ ครูสภาลาดพร้าว.
- สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา. (2545). *แนวทางการวัดและประเมินผลในชั้นเรียน*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ครูสภาลาดพร้าว.
- สุกัญญา ศิลประสาธ. (2544). *การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). *วิธีการสอนภาษาอังกฤษ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ.
- _____, (2540). *แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุมาพร ภูพานเพชร. (2547). *ผลการใช้กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1*. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อัจฉรา วงษ์โสธร. (2538). *แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____, (2543). *การพัฒนาข้อสอบภาษาอังกฤษให้เป็นมาตรฐาน*. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2532). *การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.
- Bartz, W.H. (1979). *Testing Oral Communication, in the Foreign Language Classroom: Language in Education: Theory and Practice*. Virginia: The Centre for Applied Linguistic.
- Best John W. (1983). *Research in Education*. Englewood Cliffs; New Jersey: Prentice – Hall.
- Brown, A., & Palincsar, A. (1989). Guided, cooperative learning and individual knowledge acquisition. In L. B. Resnick (Ed.), *Knowing, learning and instruction: Essays in honor of Robert Glaser* (pp. 393-451). Hillsdale, NJ: Lawrence Erlbaum.
- Brown, D.H. (1994). *Principles of Language Learning and Teaching*. New Jersey: Prentice Hall Inc.
- Canale M.; & Swain M. (1980). *Theoretical bases of communicative approaches to second language teaching and testing*. Retrieved December 1st, 2007, from <http://www.http://47101010443.multiply.com/journal/item/15>
- Carroll, Brenda Joseph. (1982). *Testing Communication Performance*. London. Pergamon Press.
- Clark, J.L.D. (1972). *Foreign Language Testing: Theory and Practice*. Philadelphia: Centre of Curriculum Development.
- Cohen, A.D. (1998). *Strategies in learning and using a second language*. London: Longman.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- Ellis, Mark.; & Johnson, Christine. (1994). *Teaching Business English*. Oxford: Oxford University Press.
- Harris D.P. (1990). *Testing English as a Second Language*. New York: McGraw Hill.
- Johnson, K. (1982). *Communicative Syllabus Design and Methodology*. Oxford: Pergamon Press.
- Littlewood. (1998). *Communicative Language Teaching*. 18th ed. Cambridge: Cambridge University Press.
- Levinger, B. (1996). "Critical Transitions: Human Capacity Development Across the Lifespan." EDC (Education Development Center), UNDP (United Nations Development Programme).
- McMillian, James H. (1996). *Educational Research: Fundamentals for the Consumer*. New York: Harper Collins College Publishers.
- Miles, M. B., & Huberman, A. M. (1994). *Qualitative data analysis: An expanded sourcebook* (2nd ed.). Thousand Oaks, CA: Sage.
- Morrow, K. (1981). "Principle of Communicative and Methodology," in *Communication in the Classroom. Applications and Methods for Communicative Approach*. London: Longman.
- National Institute for Educational Research (NIER). (1994). *Foreign/Second Language Education in Asia and the Pacific* (Report of a Regional Seminar, 22 June-8 July 1994). Tokyo: NIER.
- Oller, John W. (1979). *Language Tests at School: A Pragmatic Approach*. London: Longman.
- Oxford, R. (1990). *Language learning strategies: What every teacher should know*. New York: Newbury House Publishers.
- Renard, P. (2001). The speech during the closing ceremony of the Forty-sixth Session of the International Conference on Education. Geneva, 5-8 September 2001. *Educational Innovation and Information*, 109, 1-7.
- Scrivener, Jim. (1994). *Learning Teaching: A Devision of Herineman Publishers*. England. Oxford.
- Scott, R. (1981). "Speaking" in *Communication in the Classroom*. Longman Group UK Ltd.
- Stevens, P. (1980). *Teaching English as an International Language*. Oxford: Pergamon.
- Tarone, E., Yule, G. (1989). *Focus on the Language Learner*.
Oxford: Oxford University Press.
- TAT. (2010). *Annual Report*. Bangkok: Tourism Authority of Thailand.
- Thomas E. Robinson. (1997). *Communication apprehension and the basic public speaking course: a national survey of in-class treatment techniques*. Retrieved December 15th, 2007. from <http://www.asian-efl-journal.com>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- Wang Cheng-Jun. (2006). *Designing Communicative Tasks for College English Courses*. Retrieved December 5th, 2007. from <http://www.asian-efl-journal.com>
- Widdowson, H.G. (1981). *Teaching Language as Communication*. Oxford: Oxford University Press.
- Williams, M., Burden, R.L. (1999). *Psychology for language teachers*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Wilson, D. (2001). *Reform of the Changing World of Work Prospects*. Quarterly review of comparative education, XXXI(1), 21-37.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้